

Mântuire deplină în HRISTOS

— fragmente din scrierile lui J. N. Darby —

© 1990 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

D-6340 Dillenburg 2 - Germany

Creștinul este un om mântuit

Scriptura nu cunoaște faptul ca un creștin să se îndoiască de mântuirea lui. Si toată această îndoială este o pretenție falsă de modestie. Dacă Tatăl meu mă iartă și eu mă îndoiesc de iertarea Lui, atunci eu nu Îl cred pe cuvânt. Asta ar însemna să te îndoiești de Cuvântul lui Dumnezeu sau să nu primești adevărurile pe care el ni le arată. Dar noi n-am primit un duh de robie, ca să mai avem frică. Să se teamă omul de ispită, să se îndoiască de propria lui inimă, acesta este un alt lucru; dar să nu se îndoiască de Dumnezeu. Nu găsim în Scriptură un astfel de lucru, ca un creștin să fie fără Duhul de înfiere, care strigă: „Ava, Tată!” Nu există vreun astfel de lucru recunoscut în Scriptură, după moartea lui Hristos, ca un creștin să nu stie că este mântuit.

Tîlharul de pe cruce a fost tot atît de pregătit să meargă în cer, ca și Pavel — și el acolo a mers. Și nimeni nu se duce acolo nepregătit. Știu că există creștere, desigur; dar nu există vreo altă pregătire sau potrivire pentru cer, decît numai prin lucrarea Domnului Isus. Nu înseamnă deloc creștinism să te îndoiești, desi mulți dintre creștinii adevărați si sinceri se îndoiesc. Creștinism înseamnă a sti că sîntem mîntuiți, datorită Domnului Hristos. Dacă nu ai pace, n-ai luat ce a lăsat Hristos pentru tine. El spune: „Vino la Mine și Eu îți voi da odihnă”. Dacă nu ai odihnă, aş putea eu spune altceva decît că n-ai venit la El? Nu spune Isus adevărul?

Privirea numai la tine, ea te face să te îndoiești. În Romani 7 despre ce se vorbește? Numai despre tine însuși, nimic despre Hristos. Este aceasta smerenie? Nici un cuvânt despre Hristos și despre Duhul!... Aproape de patruzeci de ori întîlnești „eu”, „al meu” și niciodată Hristos și Duhul, ci numai legea și eu. Și ce lucruri amare aduc aceste două împreună! Este și acest lucru de folos, pentru a răscoli sufletul și a ajunge la deznădejde în ce privește cunoașterea de sine...

Este într-adevăr însemnat lucrul să fim clari asupra punerii deoparte a păcatelor noastre. Vor-besc de îndreptățirea noastră înaintea lui Dum-nezeu și de faptul de a vedea că sînt înaintea lui Dumnezeu mereu pe acest teren, deoarece Hristos mi-a purtat păcatele... Este o răscumpărare veșnică, ea nu este niciodată discontinuă sau întreruptă, căci Dumnezeu nu poate niciodată trece cu vederea acest fapt care îl slăvește pe El atît de desăvîrșit.

Este un adevăr binecuvîntat că, în loc ca Dum-nezeu să mă înlătore din cauza păcatelor mele, El mi-a înlăturat păcatele și eu stau înaintea Lui potrivit prețului acestei lucrări pe care El a facut-o, înlăturîndu-mi păcatele.

Hristos a fost acceptat și El ne-a așezat în poziția în care este El, făcînd pace prin sîngele crucii Lui. „El a înlăturat păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9.26). „Printr-o singură jertfa, El a

făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți" (Evrei 10.14). El „a intrat odată pentru totdeauna în locul preasfânt... după ce a dobândit o răscumpărare veșnică". Dumnezeu nu vede păcat în Isus. într-adevăr, în El n-a fost păcat, iar noi sîntem în El; de aceea Dumnezeu nu vede păcat în noi.

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate pentru Numele Lui" (1 Ioan 2.12). Acest fapt este adevărat pentru toți creștinii; este situația în care ei se află... Și acesta era un lucru bine cunoscut, toți aveau iertarea păcatelor și el le scrie deoarece ei erau iertați. Apostolul nu se adresează în cazul acesta persoanelor care nu au iertarea păcatelor. Acesta era chiar temeiul pentru care el le scria: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate". Așa este situația comună a tuturor creștinilor.

Unii se întrebă dacă păcatele din viitor sînt iertate; dar toate păcatele mele erau viitoare cînd Hristos a murit pentru ele. Totuși nu pot să vorbesc de păcatele viitoare. Există har suficient ca să mă țină departe de ele și nu trebuie să le găsesc vreo scuză. Sufletul trebuie să învețe cît de grav este păcatul. Dar Hristos, înfrîmînd consecințele pomului binelui și răului, devine pomul vieții pentru mine.

Dacă Hristos a stat într-adevăr în locul meu (și prin har cred că El a stat) este clar că El a purtat toate păcatele mele. Dacă n-ar fi făcut acest lucru atunci, nici nu s-ar mai fi putut face vreodată. Cînd sînt adus la credința simplă în evanghelie, cunosc acest lucru. Și toate păcatele mele erau viitoare atunci cînd El le-a purtat.

Nici un păcat nu ți se mai poate imputa — sau Hristos a murit în zadar. Iudaismul ar fi atunci mai bun decît această jumătate de creștinism. Acolo, dacă un om păcătuia, era o jertfă și păcatul i se ierta. Aici, dacă așa ar sta lucrurile, ai fost iertat o dată și nu mai ai nici o siguranță pentru ce va urma. Dar nu așa stau lucrurile! Creștinul a obținut o răscumpărare veșnică și ferece de omul căruia Domnul nu-i mai impută păcatul. Iar lucrarea fiind completă și cel care este sfințit este făcut desăvârșit pentru totdeauna, o dată curățit nu mai are cunoștință de păcat; și de aceea Hristos S-a așezat pe scaunul Tatălui, deoarece totul s-a încheiat. Pentru acest fapt, Duhul Sfînt este mărturie.

Trebuie să cred că păcatele îmi sînt iertate pentru totdeauna și să mă bucur de primirea înaintea Tatălui — sau nu cred în puterea morții lui Hristos și a dragostei Tatălui arătată în ea.

A nu avea iertarea păcatelor este nici mai mult nici mai puțin necredință. Un om poate fi adus să creadă după aceea, dar în prezent să nu arate credință în lucrarea Domnului Isus. Dacă aș putea ști că el crede totuși în Persoana Domnului Isus, dar Satana îi umbrește mintea, atunci aș putea fi sigur că el este un păcătos iertat, deși nu știe. Dar eu nu pot să fiu de acord cu

necredința lui, ci voi vesti siguranța dată de îndurarea lui Dumnezeu.

Nu mă îndoiesc că El, care a început lucrarea cea bună, o va continua pînă în ziua lui Isus Hristos. Atîta timp cît un suflet stă în cumpănă cu privire la starea lui sau caută să știe dacă este mîntuit sau întors la Dumnezeu și judecă după inima lui ce este în inima lui Dumnezeu, el este sub lege. Mîntuirea pentru un astfel de om ar depinde de propria lui stare, nu de dragostea lui Dumnezeu și de puterea lucrării lui Hristos... El simte nevoia de a fi mîntuit și crede că alții au găsit această mîntuire, dar el personal n-o are... Două lucruri care nu se pot despărți sînt necesare: credința în lucrarea lui Hris-tos și cunoașterea că această lucrare este de ajuns.

Aici este deci mîngîierea și pacea; și ce mîngîietoare este siguranța mîntuirii! Ea nu este în ce se poate căuta în inima mea, ci în asigurarea pe care o dă Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu este nimic așa de simplu ca siguranța credinței. „Cine a primit mărturia Lui, a dovedit că Dumnezeu este adevărat” (Ioan 3.33). Să presupun că aș fi o persoană într-o stare de suflet neliniștită și care ar dori să fie sigură că are viața. Aș privi la mărturia lui Dumnezeu; aici găsesc siguranță deplină; Dum-nezeu este adevărul. Și aceasta este credință. Tot ce descopăr în mine nu este credință... credința se bazează pe mărturia lui Dumnezeu.

În Efeseni 1.5-7 apostolul vorbește despre temelia pe care a folosit-o Dumnezeu și despre siguranța pe care ne putem bizui. Vorbește de ele ca de fapte împlinite, ca de un lucru pe care îl avem și a cărui posesie ne este necesară într-adevăr ca să putem împărtăși tot ce ne spune.

„Legămîntul de pace” este în întregime între Dumnezeu și Isus. Din clipa în care începem să ne sprijinim pacea pe orice din noi înșine, o pierdem. Și aceasta este pricina pentru care mulți sfinți nu au o pace statornică. Nimic din ce nu este clădit numai pe Dumnezeu nu poate să dureze. Cum pot avea pace statornică? Numai avînd-o în felul lui Dumnezeu. Să nu ne-o întemeiem pe nimic altceva, nici chiar pe lucrarea Duhului în noi înșine, ci numai pe ce a săvîrșit Hristos în afara noastră înșine. Așa vei cunoaște pacea; conștient de nevred-nicia ta, dar totuși în pace, datorită Lui. Numai în Hristos găsește Dumnezeu locul în care Se poate odihni, și tot așa este și cu sfinții Săi. Cu cît mai mult vezi întinderea și felul de a fi al răului care este înăuntru, cît și în afară și înjur, cu atît vei găsi că ceea ce este Isus și ce a făcut Isus este singurul teren pe care te poți odihni, te poți baza.

Scriptura nu recunoaște ca creștin o persoană care nu știe că este copil al lui Dumnezeu.

Toți cei care sînt creștini au păcatele iertate, nu există nesiguranță în această privință. Harul lui Dumnezeu a adus mîntuire; Tatăl a trimis pe Fiul. A fi mîntuit și a fi creștin este același lucru. Cineva ar putea spune: Știu că toți se numesc creștini; dar sînt eu un creștin adevărat? Vezi ce scrie în Fapte 13.38,39. Cred, spune un altul, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să

mîntuiască pe păcătoși; dar nu stiu dacă eu sînt mîntuit. Ce nesocotință în această gîndire! „Cine crede în Fiul are viața veșnică”!

Ce este coiful mîntuirii? Dumnezeu m-a mîntuit și mă va mîntui. „Bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele”. Este o cunoaștere generală, largă, deplină, că toate vor fi pentru mine, datorită lui Dumnezeu. Am nu numai credința într-un anumit lucru și la un anumit timp, ci așa cum spune în Romani 8, nimic nu mă poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. De aceea pot să-mi înalț capul cu bucurie.

Lucrarea lui Hristos este desăvîrșită

Un cuget curățit de sîngele lui Hristos nu mai are a face cu vina sau cu problema mîntuirii. Dacă n-ar fi curățit, iertat, îndreptățit pe deplin și pentru totdeauna, el nici n-ar putea fi curățit vreodată în alt fel, căci Hristos nu poate muri din nou. Și cum spune apostolul, dacă n-ar fi așa, atunci El ar trebui să sufere de mai multe ori, căci numai această suferință poate înlătura păcatul. Dar El a suferit pentru păcatele noastre, Cel drept pentru cei nedrepți. Hristos este dreptatea celui credincios și el este în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Și tocmai pentru acest motiv Dumnezeu nu vrea să îngăduie vreun rău în el; El ne disciplinează pentru folosul nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Sale.

O greșală care se face adesea este confundarea perfecțiunii ca stare a noastră, cu perfecțiunea cugetului nostru. Dacă am înțeles lucrarea lui Hristos, știm că sîntem făcuți desăvîrșiți în ce privește cugetul nostru. Dacă privesc la Dumnezeu, n-am nici un gînd că El îmi va imputa iar păcatul — sau n-am avut niciodată pace cu Dumnezeu. Și lucrul acesta este atît de categoric, încît Scriptura spune că, dacă această lucrare n-ar fi fost făcută, Hristos ar trebui să sufere iarăși. Dar El nu poate bea din nou acest pahar amar, gînd la care sudoarea Lui se prefăcuse în picături mari ca de sînge. Dacă ar mai fi chiar numai un singur păcat care ar fi nevoie să fie înlăturat (vorbesc celor credincioși), Hristos ar trebui să sufere iar — și lucrul acesta nu mai poate avea loc. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa, lucrarea fiind terminată. „Am sîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, preamărește- Mă!”...(Ioan 17.4,5). El nu mai are nimic de făcut. Nu vorbesc acum, desigur, despre harul Său zilnic pe care El îl îndreaptă spre noi. Totul este stator-nicit, și statornicit cu un dublu aspect, pentru că planul lui Dumnezeu fiind să ne aducă în aceeași slavă ca a Fiului Său, lucrarea lui Hristos nu numai că ne-a înlăturat vina, dar a obținut pentru noi slava. Noi n-o avem încă; dar lucrarea care este temelia ei s-a încheiat, deși noi nu avem încă slava la care sîntem chemați. Sîntem

unși și pecetluiți cu Duhul și El este arvuna moștenirii noastre. Noi sîntem acum spre lauda slavei harului Său, care va fi cînd El va veni a doua oară, ca să ne ia în slava pe care El a obținut-o pentru noi cînd a venit prima dată. Și viața noastră stă între aceste două: între cruce și slavă.

Dumnezeu recunoaște în mod public acceptarea de către El a lucrării lui Hristos, așezîndu-L la dreapta Sa. Iar Duhul Sfînt este trimis ca mărturie pentru noi, că Isus este acum „pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu”, facînd „desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți”.

A ști că sîntem înviați împreună cu Hristos este mai mult decît a ști că sîntem iertați. Iertarea este curățirea oricărei pete (și acesta este cel dintîi lucru de care avem nevoie). Vina este în întregime înlăturată, prin lucrarea Domnului Hristos de pe cruce; și noi n-am avut nici o parte în această lucrare, decît numai faptul că păcatele și nelegiuirile noastre sînt cele care L-au răstignit. „Fără vărsare de sînge nu este iertare” (Evrei 9.22). Dacă n-am fi desăvîrșiți în cugetele noastre înaintea lui Dumnezeu, Hristos ar trebui să sufere de mai multe ori. Și ce ar putea să înlătore păcatul, dacă n-ar fi fost deja înlăturat? Eu pot să-l urăsc și să-l judec mai mult (aceasta este lucrarea Duhului în mine), dar aici vorbesc despre înlăturarea lui o dată pentru totdeauna. „Dar acum, la sfîrșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturînd păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9.26). El a venit întîia dată ca să poarte păcatul; cînd va veni a doua oară, El nu va mai avea nimic cu păcatul, ci va veni ca să ne primească la Sine. Noi sîntem între cea dintîi venire a lui Hristos cînd El a săvîrșit răscumpărarea pe cruce și S-a dat pe Sine însuși ca să înlătore păcatul — și cea de a doua venire a lui Hristos cînd, pe baza lucrării Sale, El va veni să ia la Sine pe cei credincioși. Iar Duhul Sfînt este aici în acest timp ca să-mi dea sensul deplin al lucrării pe care Hristos a făcut-o întîia dată și nădejdea strălucită și binecuvîntată a ceea ce va face El la a doua venire. Nu avem nimic între aceste două evenimente, în afară, desigur, de lucrarea Duhului Sfînt... Dar în ce privește lucrarea lui Hristos, El este acum în prezența lui Dumnezeu, deoarece totul s-a încheiat. Nu există progres în valoarea sîngelui lui Hristos, nici în îndreptățirea din partea lui Dumnezeu, pe care o avem în Hristos.

Creștinul este o persoană care stă între cea dintîi venire a lui Hristos și cea de a doua venire. El privește înapoi la lucrarea desăvîrșită pe care Hristos a făcut-o și privește înainte știind că va fi cu El și asemenea Lui.

El S-a dus la Tatăl Său și Tatăl nostru, la Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru. Stă El acum acolo pentru că Și-a terminat lucrarea și „printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei care sînt sfințiți”? Și ei stau de asemenea în locurile cerești, în El... Aceasta

este prezentarea scripturistică a poziției noastre. Și toate acestea le dobîndim ținînd noi legea — sau sînt prin har? Prin lege, sau prin har, prin jertfa Sa ne-a făcut El desăvârșiți pentru totdeauna?

Avem îndrăzneala să intrăm în locul preasfînt, datorită sîngelui lui Isus. Cel care ne-a purtat păcatele și le-a înlăturat cu mult timp în urmă, este acolo. Nu trebuie să confundăm lucrarea Duhului, care face să-mi văd greșeala, cu lucrarea lui Hristos făcută și terminată o dată pentru totdeauna. El mi-a purtat păcatele atunci cînd eu nu făcusem nici unul din ele; și, dacă iertarea n-ar fi fost cîștigată, acum ar fi fost cu neputință s-o mai dobîndim.

Este copilul lui Dumnezeu stropit cu sînge de mai multe ori? Nicidecum, căci stropirea sîngelui peste cel credincios este în același timp cu vărsarea sîngelui, fapt care s-a împlinit odată pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu și niciodată nu se va mai repeta. Este important lucru pentru creștin să țină cu tărie adevăratul sens al valorii sîngelui lui Hristos jertfit odată pentru totdeauna. Altminteri, alunecăm în lucrurile începătoare ale iudeilor și pentru fiecare greșală am căuta o stropire nouă. Și tocmai acest lucru îl pune apostolul Pavel în contrast cu un cuget făcut pentru totdeauna desăvîrșit prin sîngele lui Hristos (Evrei 10.14).

Lucrarea Domnului Hristos este încheiată și în așa fel de completă încît, dacă toate păcatele mele n-ar fi acum înlăturate pentru toată veșnicia, ele n-ar putea fi niciodată. Printr-o singură jertfa El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sînt sfințiți". Acest cuvînt „pentru totdeauna" înseamnă nu numai un mod veșnic, ci și neînterupt. Este permanență în jertfa înaintea lui Dumnezeu, nu există discontinuitate. Nu este aici cuvîntul care vorbește de veșnicie, deși desigur este subînțeles și acesta; ci se vorbește despre a fi per-manent desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Așa cum Hristos este pentru totdeauna la dreapta lui Dum-nezeu, așa și cugetul nostru este pentru totdeauna făcut desăvîrșit. în Evrei 10.12 acest cuvînt este folosit ca să arate că Dumnezeu nu mai are nimic de făcut.

Pentru alții, dovada că avem viața este arătată în purtare. Dar dovada și siguranța pentru sufletul meu se întemeiază pe aceasta: „Cel ce aude cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viața veșnică". În timp ce roadele se vor arăta, și trebuie să se arate, izvorîte din credința în Hristos, este de cea mai mare însemnătate, în mijlocul răului din jur, să cunoaștem temelia pe care se află pacea noastră; și această temelie este tocmai ce a făcut Hristos. Lucrarea pe care se întemeiază pacea mea este a întregii Dumnezeiri. Îl văd pe Hristos venind din sînul Tatălui, murind și dîndu-Și viața... Hristos devine totul pentru noi. Și hotărît, aceasta este sfințenia practică. Dacă aș vrea să descriu pe un om sfînt, aș descrie pe cineva care se gîndește mereu la dragostea Tatălui și la harul Fiului, și niciodată la sine însuși.

Dumnezeu mă vede desăvârșit de curățit și Duhul Sfânt este pecetea care mi-a fost dată — toate datorită puterii sîngelui lui Hristos.

Toate măduarele trupului lui Hristos sînt mădule vii, aduse la viață prin Duhul, adică născute din nou. Ele au iertarea păcatelor și sînt făcute desăvîrșite pentru totdeauna prin jertfa Lui. Ele au primit Duhul și sînt moștenitoare ale slavei. Dacă „trupul” și „casa” ar fi același lucru, atunci toți care sînt primiți în casă, adulți sau copii, ar avea parte de privilegiile care aparțin trupului. De altă parte, a fi mădular adevărat al trupului, nu ar mai prezenta siguranță, căci mădule adevărate ar putea pieri! Însăși ideea de a fi născut din Dumnezeu ar fi distrusă; căci după ce ai fost născut din Dumnezeu, ai putea pierde ce ai avut și ar trebui să te naști iarăși și iarăși din nou, fără să fie indicat mijlocul pentru a face așa ceva... Și însăși eficiența jertfei lui Hristos ar fi anulată, deoarece cei care au fost sfințiți, n-ar fi fost făcuți desăvîrșiți pentru totdeauna. Iar pecetea Duhului Sfânt pentru ziua răscumpărării ar fi pusă peste cei care nu vor ajunge niciodată în acea zi și n-ar avea deci o valoare reală în această privință!

Harul ne învață

Iertarea păcatelor este ceva deosebit de judecata pe care o facem noi asupra păcatului. Și cred că nu există pace statornică, pînă ce această din urmă lucrare nu a fost cunoscută. O persoană poate să se bucure de iertarea păcatelor, și pe drept, avînd totuși o cunoaștere foarte neînsemnată despre sine însuși și despre păcat; cu toate acestea, trebuie să învețe și aceste din urmă lucruri. Dacă acestea au fost învățate cu ajutorul legii înainte de a fi fost cunoscută iertarea păcatelor, restul ar fi ușor. Dar cu o evanghelie deschisă și clară, îndeosebi așa cum este predicată în aceste zile, iertarea păcatelor este deseori cunoscută, atunci cînd eul nu este cunoscut. Dar și acesta trebuie să fie cunoscut.

Epistola către Romani tratează despre păcate pînă la capitolul 5.11. Apoi se ocupă cu cheștiunea păcatului, lămurită în legătură cu legea în capitolul 7, rezultatul fiind nu că Hristos a adus ispășire prin sîngele Său, ci că noi nu mai sîntem în firea păcătoasă, ci în Hristos. Veți găsi multe suflete bucurîndu-se de iertare și care totuși nu se pot gîndi cu pace la scaunul de judecată. Ele nu-L cunosc pe Hristos ca dreptate a lor. Sîngele pe ușorii uși nu a fost unul și același lucru cu a fi în afara Egiptului, prin trecerea Mării Roșii. Se va spune: Dar ei erau în siguranță datorită sîngelui! Desigur, Dumnezeu era pentru ei. Cu toate acestea, ei nu cunoșteau eliberarea de starea în care fuseseră și în care erau asaltați de faraon și înpăimîntați înaintea Mării Roșii. Odată ce aveau să treacă această mare, aveau să fie liberi. Aș putea chiar și numai

pentru o clipă, să gîndesc că o mîntuire deplină, gratis și terminată, n-ar trebui să fie predicată păcătoșilor? Nici-decum! Gîndesc că viața lui Hristos a fost tocmai ca să cîștige înapoi încrederea în Dumnezeu, încredere pe care Satan o distrusese.

Mersul nostru va avea un caracter cu atît mai profund duhovnicesc, cu cît vom înțelege mai mult ce a făcut harul pentru noi și la ce ne-a chemat.

Harul care ne-a adus mîntuirea, el încă lucrează... Nu motive omenești sînt cele care lucrează să producă viața morală a creștinului, tot așa cum nu o putere omenească este cea care a îndeplinit mîntuirea. Harul lui Dumnezeu este cel care ne învață, tot așa cum el este cel care ne mîntuiește.

Poți să spui că a fi scos de sub lege ar conduce la ușurătate? Atunci, dacă viața lui Hristos este în noi, ne-ar putea conduce ea la ușurătate? Este adevărat că firea păcătoasă va abuza de orice lucru. Dar puterea de viață a harului, realitatea vieții în Hristos, nu pot fi înțelese de cei care spun că, dacă nu sîntem ținuți sub lege, vom păcătui.

Dacă aș spune că un lucru sau altul nu este în rînduială în mine și că n-aș putea în felul acesta să privesc la Dumnezeu și aș începe să mă îndoiesc de poziția în care El m-a așezat, ar însemna să mă întorc iar la lege, să judec cu inima mea bună de nimic ce este Dumnezeu. Aș vrea atunci să fim indiferenți față de păcat? Nicidecum, ci vreau să avem o judecată hotărîită și constantă asupra firii păcătoase, știind că ea nu poate să placă lui Dum-nezeu, și s-o părăsim cu totul. Mulți dintre noi trebuie să învețe aceasta în amănunte, căzînd, căzînd și iar căzînd. Este totuși mai bine să înveți printr-o rază de lumină ieșită din Cuvîntul lui Dum-nezeu în care să te încrezi, să crezi ce spune el, că de la început pînă la sfîrșit toate roadele sînt ale pomului celui vechi, care nu va aduce decît roade sălbatice.

Este o lecție grea, dar însemnată. A ajuns inima mea să spună, în prezența lui Dumnezeu: știu că „sînt pămîntesc, vîndut păcatului" (Romani 7.14)? Am ajuns la acest punct, să accept judecata întreagă a lui Dumnezeu împotriva mea însumi? Acesta este un lucru groaznic! Dar trebuie să ajung aici ca să cunosc mai din plin binecuvîntarea. Ai fost și tu mulțumit să cunoști că eul nu poate să placă lui Dumnezeu? Cînd ajung să cunosc acest lucru, atunci părăsesc orice gînd de a fi judecat de Dum-nezeu pe baza a ceea ce sînt eu, căci atunci El ar putea numai să mă alunge departe de prezența Sa.

Este de condamnat ușurătatea într-un lucru atît de serios cum este cunoașterea relației noastre cu Tatăl. Mai degrabă să văd pe cineva adînc încercat în Romani 7, decît să ia învățătura mîntuirii cu ușurință.

Alergăm, siguri de mântuire

În epistola către Tit 2.11-14 sînt marcate cele două puncte ale alergării creștinului, ca rezultat al intervenției harului și anume: mîntuirea și slava. Calea creștinului este arătată aici ca fiind între punctul de plecare care este mîntuirea, și sfîrșitul care este slava. Harul și slava sînt de nedespărțit. Purtarea, mișcările inimii, lupta, slujirea, toate sînt între aceste două puncte și își iau caracterul de la ele. Dacă mîntuirea a fost îndeplinită numai prin arătarea lui Hristos în har, căci „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” — și slava va fi îndeplinită numai prin apariția lui Hristos în slavă. Așa ne spune acest loc: „Harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii s-a arătat” (Tit 2.11). Și apoi adaugă: „Așteptînd fericita nădejde si arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu si Mîntuitor Isus Hristos”. Ca lucru intermediar ne spune că harul care aduce mîntuire ne învață „ca, rupînd-o cu nelegiuirea și cu poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.” Iar în versetul 14 avem motivul care ne constrînge la sfințenie: căci Hristos S-a dat pe Sine însuși pentru noi, „ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru lucrări bune”.

Lucrarea lui Hristos a terminat mîntuirea noastră, ne-a răscumpărat și ne-a făcut să fim ai Săi, încît toți credincioșii adevărați vor fi cu Hristos în slavă. În această privință Scriptura nu lasă nici o umbră de îndoială. Perfecțiunea lucrării Sale este atît de măreață, încît tîlharul, fără nici un timp de creștere, putea să fie însoțitor al lui Hristos, în aceeași zi, în paradis. În Coloseni 1.12 citim: „aducînd mulțumiri Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină”. Însă, ca regulă generală, există o alergare, o pustie de trecut, care face parte nu din planurile lui Dum-nezeu, ci din căile Sale. Și această alergare fiind aici pe pămînt, se vorbește despre mîntuire ca despre un rezultat deplin în slavă, cînd Hristos va veni din nou, o mîntuire gata să fie descoperită, tot așa de sigur cum lucrarea lui Hristos a fost împlinită la cea dintîi venire a Sa. Și epistola către Filipeni vorbește despre mîntuire în acest sens.

Mîntuirea unui suflet adus odată în apropiere de Dumnezeu este un lucru statornicit. Ea este un coif, o apărătoare care îl păzește de atacurile vrăjmașului... în luptele mele cu vrăjmașul, am pe cap siguranța mîntuirii. El nu mă poate atinge, am viața veșnică. Satan nu mă poate învinge. Aceasta îmi dă îndrăzneală în luptă. Știind bine că Dum-nezeu ne-a mîntuit, noi continuăm să înaintăm cu capul ridicat (nu cu mîndrie, ci cu teamă de Dum-nezeu) și, încrezîndu-ne în El, nu ne temem de nimic.

Toată purtarea creștinului este o consecință a mântuirii sale și nu este nicidecum cu scopul de a putea fi mântuit. Întregul mers al creștinului trebuie să fie manifestarea unei vieți noi. În clipa în care auzim o îndrumare cu privire la purtare și care nu este adresată unei persoane mântuite, evanghelia este nesocotită. Toate trebuie să-mi fie adresate ca unuia care sînt deja un copil al lui Dumnezeu. Așa face apostolul Pavel cînd spune: „Vă îndemn"... datorită acestui har vă îndemn. În clipa în care amestec un îndemn cu mîntuirea gratuită, omul nu mai este văzut în poziția în care l-a așezat Hristos. Se poate ca lucrul acesta să dea aparența de evlavie; dar dacă îndemn și admit în același timp vreo îndoială cu privire la mîntuire, atunci tăgăduiesc și nu am o cunoștință dreaptă a stării de ruină în care este omul, și nici a mîntuirii.

Sfințenia în viață este consecința mîntuirii. „El ne-a mîntuit și ne-a chemat cu o chemare sfîntă". „Odată ce ați fost eliberați de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea" (Romani 6.22). Dacă am fost născuți din Dum-nezeu și am primit pe Hristos ca viață — acesta este principiul sfințeniei.

Mîntuirea este izvorul datoriilor

Cunoașterea mîntuirii pe deplin săvîrșită este izvorul și temelia datoriilor noastre față de Dum-nezeu. Ea m-a făcut un copil și eu trebuie să umblu și să mă port ca un copil.

Nu-L pot iubi pe Hristos ca pe Mîntuitorul, dacă nu știu că El este Mîntuitorul meu. Nu-L pot iubi pe Dumnezeu ca Tată, dacă nu sînt sigur că sînt copilul Lui. O cunoaștere pe deplin întemeiată a mîntuirii este izvorul și temelia datoriilor noastre față de Dumnezeu. Nu este vorba numai de cunoașterea mîntuirii, ci și a faptului că mîntuirea a devenit a mea. El m-a făcut vin copil al Său și de aceea sînt îndatorat să umblu și să mă simt ca un copil. Tot așa este și dacă mă gîndesc la Hristos, așa cum este prezentat la sfîrșitul cărții Apocalipsei. „Duhul și Mireasa zic: „Vino!" Dacă nu știu că aparțin de Mireasa lui Hristos, cum aș putea, atunci cînd Duhul spune așa, să spun și eu: „Vino!"?

Răscumpărarea ne așază la adăpost și în pace în prezența lui Dumnezeu. Întregul caracter al vieții creștine decurge din faptul că sîntem aduși la Dum-nezeu și astfel sîntem chemați să umblăm cu Dum-nezeu. A crede că sîntem în prezența lui Dumnezeu nu este îngîmfare; este credință. Este îngîmfare să gîndesc că aș putea fi mîntuit în vreun alt fel.

Cînd este vorba de împărăție, avem a face cu cîrmuirea lui Dumnezeu pe pămînt; dar cînd este vorba de biserică, ea este în legătură cu însuși Cîrmuitorul. Poziția creștinilor este de așa fel încît ei au în ea un motiv pentru treburile cele mai comune din viață. Purtarea lor zilnică

trebuie să se armonizeze cu chemarea înaltă a lui Dumnezeu în Hristos. Sîntem uniți cu El, care va judeca lumea. Și de aceea, cînd apostolul sfătuiește pe creștinii care se duceau la judecători, le spune: Cum, nu puteți voi să judecați un lucru atît de neînsemnat, cum sînt problemele bănești, fără să mergeți la judecători? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?" Nu pot, cei care sînt destinați la lucruri așa de înalte, să judece lucrurile lor mărunte fără să meargă la judecători, și aceasta în fața celor necredincioși? Apostolul le trezea simțul chemării lor înalte; el dorea să le umple sufletele cu această chemare cerească.

Nu avem claritate pînă ce nu ne recunoaștem sub puterea a tot ceea ce Isus a săvîrșit pentru mîntuirea noastră, și nu ne putem bucura de mîntuire atîta timp cît mai sînt încă întrebări de rezolvat. A te bucura de puterea lucrării lui Hristos este temelia a toate. Înseamnă să te bucuri de descoperirea deplină a lui Dumnezeu... Lucrarea care a fost descoperită pe deplin și în mod clar mă așază acolo unde este Isus, în prezența lui Dumnezeu, fericit și fără vreun nor.

Poziția noastră înaintea Lui și răspunderea noastră

Poziția creștinului este urmarea lucrării lui Hristos. Nu înseamnă că nu mai sînt lupte, însă un Altul a luat răspunderea mea. Locul meu înaintea lui Dumnezeu este nu urmare a ceea ce am făcut eu — ci a ceea ce a făcut Hristos. Hristos este terenul pe care eu stau înaintea lui Dumnezeu. Și dacă este așa, ce a făcut El pentru noi? El a murit pentru păcatele noastre, deci ele au fost înlăturate. El este Judecătorul, dar El nu poate judeca ce a fost înlăturat.

Răspunderea nu este de confundat cu acceptarea noastră, ci de pus în legătură cu slăvirea lui Dumnezeu. Fiind aduși la viață și născuți din Dumnezeu, sîntem răspunzători să ne purtăm potrivit cu această stare. Dacă ați fi copilul meu, aș aștepta să vă purtați ca un copil al meu; mai întîi însă ar trebui să fiți copil. Toate răspunderile noastre, oricare ar fi, decurg din locul în care sîntem. Cînd ești un copil al lui Dumnezeu, datoria ta este să te porți astfel.

„In ziua aceea veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu, voi sînteți în Mine, iar Eu în voi" (Ioan 14.20). Ah, este un lucru nespus de trist că sfinții sînt atît de departe de temeiul scripturistic, încît ei spun că nu pot să știe, să cunoască! Sîntem în Hristos, acceptați în Cel Preaiubit și avem duhul de înfiere, încă ceva: Hristos este în noi! Nu mai poți trăi pentru păcat, ai murit. Acest lucru se referă la răspunderea creștinului, nu la acceptarea lui. „Prin ascultarea Unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți dreți" (Romani 5.19). Știu că El este în mine, m-a cumpărat cu un preț mare; și atunci îmi înțeleg și răspunderea.

Sînt două părți ale poziției noastre ca creștini. Noi stăm înaintea lui Dumnezeu ca să ne

bucurăm de El însuși, în prezența căruia este plinătate de bucurie. Totodată Dumnezeu ne-a dat o parte binecuvântată în activitatea dragostei Sale față de alții, parte care este în legătură cu starea noastră spirituală. Desigur, în ce privește poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, noi sîntem desăvîrșiți în Hristos. El este viața mea, îndreptățirea mea, tot atît de mult cît era și a lui Pavel. Toti vom fi făcuți asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Așa cum este Cel ceresc, tot așa sînt și cei care sînt cerești.

Dar dacă venim la lucrarea spirituală, cît de mare este deosebirea! Toți sîntem asemenea lui Hristos, toți sîntem făcuți potriviți să fim părtași la moștenirea sfinților în lumină, toți intrăm în bucuria Stăpînului nostru. Dar alături de aceasta, fiecare își va primi cununa potrivit muncii sale. Ce a fost obținut de Hristos pentru noi este la fel pentru toți. În ce privește ce a lucrat Duhul prin noi, fiecare își va avea răsplata, deși totul este har. Tesalonicenii nu vor fi cununa noastră de bucurie în ziua Domnului Hristos, ci vor fi cununa lui Pavel. Dacă am zidit fin sau lemn, trestie, vom fi mîntuiți, dar vom suferi o pierdere. Aceasta este o parte a adevărului. Acceptarea noastră e perfectă; noi sîntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, o lucrare în întregime pentru slavă.

Îl am pe Dumnezeu ca Mîntuitor, nu ca Jude-cător. În ce privește starea mea și legătura cu El, așa este El pentru mine. Și El este așa, Mîntuitor, deoarece eu am fost pierdut. Lucrarea lui Hristos mi-a curățit conștiința și mi-a înlăturat păcatele. Afîrm iar acest lucru, deoarece există mereu tendința de a amesteca starea sufletelor noastre, cu plinătatea lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o pentru noi în Hristos. Nu vreau nicidecum să nu dau însemnătate lucrării care se face asupra cugetului, însă sînt concluzii greșite scoase din starea în care ne aflăm pentru moment, care ar pune la îndoială puterea și faptul că această lucrare este completă. Și acesta este un lucru rău. Nu putem îndemna îndeajuns la credincioșie pe orice creștin. Dar, dacă aș amesteca ce simt eu cu ce îmi spune Dumnezeu despre rezultatul lucrării lui Hristos, aș amesteca apa cu vinul și le-aș strica pe amîndouă.

Răspunderea aici pe pămînt nu atinge în nici un fel problema mîntuirii. Iar credincioșia lui Dumnezeu față de fiecare în parte nu schimbă judecata colectivă... Și Dumnezeu judecă individual pe sfinții Săi pentru binele lor, lucrînd asupra inimilor și cugetelor lor prin înștiințări și, dacă ei nu iau seama, prin pedepse. În felul acesta ai Săi, plecați sub judecată, sînt binecuvîntați în timp ce „cei simpli trec pe deasupra și sînt pedepsiți.”

Creștinul este în mod desăvîrșit spălat, curățit și în stare să se bucure de Isus. El este tot ce dorește Isus să fie și în El este părtaș la bucuria și pacea Lui... Se poate ca eu să fiu mai mult sau mai puțin incapabil să mă bucur de poziția mea, dar aceasta nu schimbă poziția însăși.

Credința înseamnă a avea gândurile lui Dum-nezeu în locul gândurilor tale. Dumnezeu spune: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de fărădelegile lor și eu gîndesc tot așa. Dumnezeu spune că sîntem „copii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” și eu gîndesc tot așa. El vorbește de un moștenitor al slavei și de „împreună moștenitori cu Hristos”. Am orice lucru pe care Îl are și Hristos, fiind un copil al Tatălui... Acesta este locul meu. Dacă nu mă port cum trebuie în acest loc, atunci Duhul Sfînt mă mustră și mă smerește; dar acesta îmi este locul.

Experiența nu este credință. Nu poți cunoaște un lucru al credinței prin experiență; te poți cunoaște pe tine însuși prin experiență. Dar experiența a ceea ce se petrece în sufletul meu nu este credință. Am nevoie de credință pentru ceea ce este descoperit (adică pentru descoperirea lui Dumnezeu). Fără îndoială, aceasta se capătă în mod experimental, nu este numai o problemă de teorie. Mulți care au căpătat pacea prin credință, cînd văd iar păcatele lor, își pierd pacea. Se poate ca ei să fi primit harul evangheliei în mod sincer; totuși cunoașterea le este superficială. Credința privește nu la sine, ci la dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Harul Lui a judecat toată starea în care se află cel păcătos; și, bazîndu-se pe descoperirea Sa, sufletul rămîne în picioare, știind că este răscumpărat.

Nu trebuie să confundăm practica unui creștin cu poziția lui. Temelia poziției lui este lucrarea lui Dumnezeu. în lucrurile lui practice, uneori el intră în sine; firea lui, ignoranța lui și multe alte lucruri pot să fie aici la lucru. Dar poziția mea trebuie judecată în întregime potrivit gândurilor lui Dum-nezeu și nu potrivit gândurilor mele.

Oricare ar fi experiențele, oricît de variate ar fi ele, creștinul într-un anumit sens este același, deoarece el este în ochii lui Dumnezeu ca Hristos. Hristos fiind Omul acceptat în mod desăvârșit la dreapta lui Dumnezeu, creștinul e privit de Dum-nezeu în aceeași poziție (Efeseni 2.6), fiind așezat în locurile cerești, „în Hristos”. Și temelia acceptării noastre nu poate fi niciodată imperfectă.

Nu ne cunoaștem niciodată locul așa cum se cuvine, pînă ce nu cunoaștem locul pe care îl are Hristos. La Evrei 2.11 aflăm că sîntem uniți și identificați în întregime cu El: „Căci atît Cel care sfințește cît și cei care sînt sfințiți sînt dintr-unul.

De aceea, El nu Se rușinează să-i numească „frați”. Astfel, calea lui Dumnezeu este să statornicească înțîi relația noastră cu Dumnezeu însuși și după aceea să ne treacă prin pustie pînă ce va veni timpul realizării planului Său în slavă. Dacă nu ne cunoaștem locul în Hristos, nu putem da de rostul întregii noastre vieți. El a trecut de asemenea prin pustie pentru noi, iar acum este încununat cu slavă și cu cinste.

Este însemnat lucru să facem deosebire între biserică așa cum este ea ca o colectivitate răspunzătoare pe pământ și prin urmare supusă judecății — și biserica privită ca trup al lui Hristos, bucurându-se, ca trup, de poziția ei proprie înaintea lui Dumnezeu și de privilegiile ei. Dacă nu ținem seama de aceste două adevăruri foarte deosebite, nu vom întâlni decât confuzie.

Biserica Ivii Dumnezeu fiind formată de către Duhul Sfânt pe pământ, rezultă în mod necesar răspunderea pentru biserică de a arăta pe pământ slava Celui care a format-o. Răspunderea nu schimbă niciodată harul lui Dumnezeu. Dar atîta timp cît este pe pământ, biserica este răspunzătoare aici de slava Capului ei care acum nu este aici.

Acceptati în Cel Preaiubit

Prețul pe care Dumnezeu l-a dat singelui lui Hristos este măsura acceptării mele înaintea Lui. Și el îmi dă pacea. El a slăvit în mod desăvârșit pe Dumnezeu prin lucrarea Sa pe cruce și acum, potrivit perfecțiunii acesteia, El apare în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Aceasta este mai mult decât a ne purta păcatele; este a slăvi pe Dumnezeu în firea Sa sfîntă și slăvită. Și noi sîntem înaintea lui Dumnezeu potrivit cu ce este în Hristos.

Acceptarea noastră este în întregime lucrarea lui Hristos, și în El însuși a fost făcută. Omul care știe că a înviat împreună cu Hristos, și în El este în prezența lui Dumnezeu potrivit lucrării pe care a făcut-o omul Hristos Isus de a slăvi pe Dumnezeu, știe că este acceptat în Cel Preaiubit.

„Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui" (Evrei 11.4). Venind cu această jertfă — e important ca inimile noastre să știe bine lucrul acesta — sînt acceptat în Cel Preaiubit în toată calitatea ei de jertfă de bun miros. Stau înaintea lui Dumnezeu cu mirosul plăcut a tot ce este Hristos. Nu numai că păcatele îmi sînt înlăturate — nici n-aș putea fi îndreptățit dacă păcatele mele ar mai fi înaintea lui Dumnezeu — dar mă prezint înaintea Lui cu ceea ce îi este plăcut și El își găsește plăcerea în mine așa cum își găsește în această jertfă, mă iubește așa cum Hristos este iubit. Ea mă aduce în părtășie cu Dumnezeu, pe măsura prețului pe care îl are Hristos însuși înaintea Lui. Stiu că în felul acesta El găsește o plăcere desăvârșită în mine — o ființă nedemnă în mine însumi — și, cu cît cunosc mai bine acest lucru, cu atît mai bine. Și nu mai există condamnare pentru cei care sînt în Hristos Isus. Mă duc la Dumnezeu în El, în mireazma desăvârșită de plăcută a lui Hristos. Nu este vorba de vreun păcat, ci mă prezint înaintea lui Dumnezeu știind că sînt primit și că El chiar își găsește

plăcerea în mine. Mă duc la El ca rod al muncii sufletului Său. Dumnezeu vede în mine perfecțiunea lucrării Ivii Hristos, și aceasta pentru totdeauna.

Este un lucru binecuvântat să știm că prin lucrarea Sa pe cruce, El a înlăturat orice ar fi stat între noi și dreptatea lui Dumnezeu. În felul acesta nu trebuie să mai fie nici măcar o umbră de îndoială în inimile noastre cu privire la locul pe care ni l-a dat înaintea Lui. Priviți ca vinovați, noi sîntem îndreptățiți; ca murdari, sîntem curățiți; ca unii care am greșit, sîntem iertați. El vrea să ne bucurăm de toate acestea; și de aceea nu ne lasă în teama de judecată.

El ne-a dat pe singurul Său Fiu. Dragostea Lui ne-a așezat în Hristos, cel mai bun loc care se poate concepe, și în acest sens nu mai putem avea vreo altă năzuință. Aici pe pămînt sîntem ca să fim puși la probă și să învățăm credincioșia și hania Său.

El nu numai că ne-a purtat păcatele, dar El a slăvit pe Dumnezeu prin acest fapt. Omul merge în slava lui Dumnezeu deoarece Omul (El a fost mai mult decît om, desigur) L-a slăvit pe deplin pe Dumnezeu. Noi sîntem iubiți așa cum Hristos este iubit. Lumea va cunoaște acest lucru atunci cînd El va veni. De am înțelege numai, unde este așezat Hristos! Sîntem noi constienți că Tatăl ne iubește așa cum Îl iubește pe Isus?

Dacă nu sîntem siguri de o primire bună, din inimă, și de dragostea Tatălui, nesocotim bogăția harului Său, căci „avem răscumpărarea prin sîngele Lui, iertarea păcatelor potrivit bogățiilor harului Său” (Efeseni 1.7). Dacă, în nesiguranță, nu ne putem bucura de acest har, atunci noi în adevăr îl nesocotim. Dar El ne vorbește ca de un privilegiu pe care îl avem. Duhul Sfînt ne spune ce avem în Hristos, înainte de a arăta ce aparține celor care se bucură de lucrarea Sa de răscumpărare. Avem răscumpărarea; și, fiind învățați în toate lucrurile, așteptăm răscumpărarea trupului, ca să ne bucurăm și de ea. Singurul lucru pe care îl avem de făcut este să contemplăm bogățiile harului lui Dum-nezeu. Acesta va fi un mijloc de a ne apropia tot mai mult de El. Întocmai cum știu că starea mea în Adam este ruină și condamnare, tot așa îmi cunosc și starea în Hristos: acceptat.

Omul este totdeauna sub lege, atîta timp cît este ocupat cu ce cere Dumnezeu de la el, în loc să-și dea bine seama că Dumnezeu este pentru el.

Planul lui Dumnezeu

Dacă nu-mi cunosc locul în gîndurile de dragoste ale Tatălui, nu sînt în stare să am comuniune cu gîndurile și planurile Lui.

Sînt două subiecte mari în Scriptură, arătate atunci cînd adevărul ne este adus pe deplin în

Noul Testament: răspunderea celui dintâi Adam și a copiilor săi — și planurile lui Dumnezeu în Cel de al doilea Adam. Lucrarea lui Hristos împlinită în dragostea Sa infinită răspunde la amîndouă aceste adevăruri, pentru cei care cred. El a avut a face cu răspunderea oamenilor, murind pentru ei și purtîndu-le păcatele. Și, slăvind pe Dumnezeu în această moarte, El a pus temelia împlinirii acestor planuri în favoarea lor.

Cel dintâi om a fost omul răspunzător; Cel de al doilea om a fost omul planurilor lui Dumnezeu. La început totul depindea de Adam și el a greșit în toate. Apoi Hristos S-a arătat Omul potrivit planurilor lui Dumnezeu și, în propria Sa persoană, El aduce pe oameni în locul unde sînt planurile lui Dumnezeu cu privire la om.

Tot ce privește persoana lui Hristos a fost des-coperit înainte, în Vechiul Testament, dar planurile lui Dumnezeu n-au fost descoperite. Poți să găsești înălțarea la cer, învierea, darurile — tot ce privește Persoana lui Hristos — dar nimic despre unirea cu El, despre a fi mădular al trupului sau împreună moștenitor cu El. Toate aceste planuri erau ascunse.

Cel dintâi Adam este cu totul pus deoparte, fiind încercat, pus la probă pînă la cruce. După aceea este adus Cel de al doilea Adam. Dumnezeu nu vrea să pună alături pe cel dintâi Adam cu Cel din urmă. Cel dintâi Adam a fost un om căzut, Cel din urmă a fost omul planurilor lui Dumnezeu și El a fost adus în loc atunci cînd noi am dat faliment în răspunderea noastră. Epistola către Tit precizează (1.2): „în nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai înainte de vremurile timpului, de Dumnezeu, care nu poate să mintă”. De pe atunci era nădejdea vieții veșnice. 2 Timotei 1.9 dă același adevăr: „ne-a mîntuit... nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vremurile timpului.” Aceste gînduri și planuri ale lui Dumnezeu ne-au fost date în Hristos Isus înainte de a fi fost lumea. Și dacă vă uitați la Proverbe 8, veți găsi un loc deosebit în legătură cu aceasta. Aici văd că, înainte de a fi fost lumea creată, Hristos era acolo ca înțelepciune, plăcere zilnică a Tatălui și găsindu-Și desfătarea în fiii oamenilor.

Gîndesc că predestinarea pentru viață este planul veșnic al lui Dumnezeu prin care, înainte de întemeierea lumii, El a rînduit, în planul Său tainic pentru noi, să scape de blestem și de pierzare pe cei pe care El i-a ales în Hristos din omenire și să-i aducă, prin Hristos, ca vase făcute pentru cinste, la mîntuirea veșnică. Cred de aceea că cei cărora li s-a făcut parte de un dar atît de măreț al lui Dumnezeu, sînt chemați potrivit planului Său care se realizează la timpul potrivit. Ei ascultă chemarea, prin har. Ei sînt îndreptățiți fără plată. Ei sînt înfiați ca să fie copii ai lui Dumnezeu. Ei sînt făcuți asemenea chipului singurului Său Fiu preaiubit, Isus Hristos. Ei umblă în sfințenie, în fapte bune. La sfîrșit, prin îndurarea lui Dumnezeu, ei vor

ajunge în fericirea veșnică.

Deși noi sîntem subiectul răscumpărării, El care a lucrat această răscumpărare are un interes veșnic în ea, așa cum este scris: „Va vedea rodul muncii sufletului Său și Se va înviora”.

Pustia nu este deloc o parte a planului lui Dum-nezeu pentru noi; ea este o parte din căile Sale, nu din planul Său. Hristos a putut să-l ia pe tîlhar de-a dreptul în rai, fără să-l mai treacă prin pustie, atît de deplină era lucrarea Sa și puterea ei. Lucrarea lui Hristos este perfectă, iar urmarea răscumpărării este că ne aduce în pustie. Evreii au început pustia, la drept vorbind, după Sinai. Îndată după ce au trecut Marea Roșie, ei puteau să spună: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit poporul pe care l-ai răscumpărat; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale” (Exod 15.13). La Sinai, Domnul spunea: „Ați văzut... cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exod 19.4). Ei au fost aduși în pustie și la Dumnezeu.

Sufletele noastre au nevoie să vadă biserica și pe sfinți individual așa cum îi vede Dumnezeu, cu ochii noștri deschiși prin Duhul; altfel, nu vom avea puterea gândurilor lui Dumnezeu. Avem nevoie să ne înălțăm și să avem ochii deschiși ca să vedem așa cum vede Dumnezeu această frumusețe și slavă a bisericii.

Nu mai sîntem în firea păcătoasă

Pricina încurcăturilor și greșelilor este că oamenii n-au înțeles că omul cel vechi este în întregime înlăturat de către evanghelie, împreună cu toată viața lui și starea lui înaintea lui Dumnezeu.

Îmi dau bine seama că mulți copii ai lui Dum-nezeu cunosc numai acest lucru binecuvînatat al iertării păcatelor și în felul acesta ei sînt pe terenul harului. De ar rămîne mereu pe acest teren! Dar mulți dintre ei nu cunosc binecuvîntarea întreagă a poziției lor. Ei înțeleg Romani 5.11 și de asemenea binecuvîntarea inimii lor. Dar ei nu înaintează cu pricepere în capitolul 6 sau 8. Dacă ajung la capitolul 7, ei rămîn la el într-un chip nepotrivit, dar aici rămîn.

Acum Hristos, nu cel dintîi Adam, este viața mea ca om credincios. De aceea pot să spun: Cînd „eram în firea păcătoasă”. Nu mai sînt în firea păcătoasă, ci în Duhul. Cel dintîi Adam, în păcatul și în răspunderea lui, nu mai este poziția mea înaintea lui Dumnezeu; poziția mea înaintea Lui este în Cel de al doilea Adam, care a devenit viața mea.

Am fost răstigniți împreună cu Hristos; noi nu mai existăm înaintea lui Dumnezeu în firea păcătoasă.

„Cînd eram în firea păcătoasă”, spune apostolul. Vorbim în felul acesta cînd ne referim la o

stare de lucruri care în mod clar aparține trecutului, în care nu mai sîntem. „Cînd eram în firea păcătoasă”, deci nu mai sîntem nicidecum în această poziție. Dar, spune apostolul, „voi nu sînteți în firea păcătoasă, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi” (Romani 8.9). Acum voi trăiți în Hristos. „Dacă ați murit”, spune el în alt loc (Coloseni 2.20), „față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați mai trăi (ați fi în viață) încă în lume, vă supuneți poruncilor?” „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

Deoarece mulți creștini nu au pus stăpînire pe tăria acestui adevăr și nici pe felul de exprimare al apostolului, ei folosesc moartea lui Hristos ca remediu pentru omul cel vechi sau recunosc cel puțin iertarea păcatelor din trecut prin această moarte, în loc să înțeleagă de asemenea că prin ea ei au fost scoși din omul cel vechi și așezați înaintea lui Dumnezeu într-o putere de viață nouă care este în Hristos.

Nu vom părăsi nicidecum firea păcătoasă, pînă ce nu vom înțelege cît de rea este în întregime. Trebuie să învăț să spun „nu eu”, deși nu se spune cu ușurință așa ceva, deoarece ca un copil al lui Adam răspunzător, eu sînt.

Din clipa în care sînt în Hristos, sînt într-un loc cu totul nou, unde s-a terminat cu omul privit ca fiind născut din Adam.

Nu mai exist deloc înaintea lui Dumnezeu ca fiind născut din Adam. Nu mai sîntem în firea păcătoasă, ci în Duhul, dacă într-adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi.

Un om născut din nou poate să fie în firea păcătoasă în ce privește starea propriului său suflet, desi el nu este așa înaintea lui Dumnezeu.

Este important de observat că păcatul fiind în firea păcătoasă, acest fapt nu aduce cu sine un cuget rău. Cînd însă el devine izvorul gîndurilor sau acțiunii, atunci cugetul devine rău și comuniunea cu Duhul Sfînt este întreruptă.

Nu ne dăm seama cît de pierduți sîntem în starea noastră naturală, din cauză că nu privim în mod simplu la locul nostru în Hristos. În măsura în care înțelegem că cei care sînt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu, și că firea păcătoasă nu se supune Lui Dumnezeu și nu poate fi remediată, în aceeași măsură ne sprijinim prin credință pe locul nostru în Hristos. Din clipa în care ajung să știu că legătura mea cu Dumnezeu depinde de ce este El pentru mine și de ce a făcut El pentru mine prin har, în El însuși, și nu de ce sînt eu pentru El, totul devine simplu.

Adevărul cel mare pe care avem să-l învățăm este că atunci cînd eram fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei păcătoși. Sîntem înceți cînd e vorba să învățăm acest lucru,

că nu avem vreo putere. Cel dintîi om pe care îl întâlnești pe stradă va recunoaște oarecum că este păcătos, dar dacă îi spui că nu este nici o putere în firea lui, va gîndi că el are putere totuși.

Firea păcătoasă poate să rămînă în noi ca trunchiul cel vechi în pomul altoit, ca un lucru ostil Duhului, ca să ne folosească de încercare și umilire, în așa fel ca să putem birui și să avem simțurile obișnuite să deosebească binele și răul. Dar firea păcătoasă niciodată nu se schimbă în cea nouă. Ea este o natură ostilă și condamnată.

După cădere, omul a devenit atît de rău, încît Dumnezeu a trebuit să nimicească lumea. Cînd Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, oamenii L-au răstig-nit. Cînd Duhul a venit, firea păcătoasă a poftit împotrivă. Iar cînd omul s-a dus în al treilea cer, s-a umplut de mîndrie; dacă ar fi fost al patrulea cer, s-ar fi mîndrit și mai mult. La aceasta ajunge omul.

Dar este scăpare... Unde este ea? în moarte. Atunci cînd Hristos a murit și a înviat, El a devenit puterea vieții în oameni. Dar El n-a iertat firea păcătoasă; nu există iertare pentru ea, nu este îndreptare pentru ea, ci nimic altceva decît numai condamnare. Dacă mă gîndesc la cruce, cea mai măreață faptă a harului, găsesc că acolo Dumnezeu a condamnat păcatul.

Nu este iertată o putere care mereu face rău; am nevoie să fiu scăpat de ea. „Purtînd totdeauna în trup omorîrea Domnului” (2 Corinteni 4), lăsăm crucea să fie singurul loc pentru firea păcătoasă, deoarece eu nu mai sînt în firea păcătoasă (altfel nici n-aș putea să fac acest lucru).

Spui tu cu toată sinceritatea: „în mine, adică în firea mea, nu locuiește nimic bun”? Crezi acest lucru cu privire la tine? Nu vei obține o libertate deplină, pînă ce nu vei fi sigur de acest lucru, și nu vei ști ce este statornicia și stabilitatea în sufletul tău pînă ce nu îl vei fi învățat.

Ori „în Hristos” — ori pierdut

Cînd sufletele noastre au cunoscut prețul nespus de mare al jertfei lui Hristos, care ne-a adus la Dumnezeu, atunci am înțeles că noi nu mai sîntem văzuți deloc în noi înșine, ci numai în Hristos. Si atunci aici este o odihnă deplină. Ceea ce a ruinat biserica (ca un lucru în mîna omului, și desigur nu ca lucrare a lui Dumnezeu) a fost faptul că sensul răscumpărării depline a fost cu totul pierdut. Mă refer la faptul că omul nu poate sta înaintea lui Dumnezeu nicidecum în starea lui, ca fiu al lui Adam, ci numai în Hristos, după ce Hristos a săvîrșit lucrarea lui Dumnezeu pentru el.

Și flecare trebuie să învețe lucrul acesta în conștiința lui, pentru sine. Hristos a purtat

lucrurile pentru care Dumnezeu trebuia să judece pe om. Și, mai mult, El a devenit viața noastră. Potrivit acestei lucrări pe care El a făcut-o, noi putem spune că am murit împreună cu El; și El e viața noastră. S-a terminat atît cu pomul, cît și cu roadele. Trupul păcatului este înlăturat pentru credință.

Domnul să ne facă să fim credincioși acestui adevăr prețios, că noi sîntem una cu Cel care este la dreapta lui Dumnezeu. Atunci, dacă oamenii ar încerca să pună între mine și Dumnezeu unele rînduieli și porunci, le-aș putea spune: Zadarnic! Eu am fost adus mult prea aproape de Dumnezeu ca voi să puteți așeza între El și mine ceva ca să mă puteți apropia mai mult de El. Și numai harul este cel care m-a adus așa de aproape.

Domnul să ne ferească să alunecăm din această poziție, care este adevăratul nostru loc. El să ne dea sentimentul profund și permanent al unirii noastre depline cu El. Căci inima lui Isus n-ar putea fi satisfăcută fără aceasta, și nici a noastră. Nu este vorba de meritele noastre, căci sîntem niște păcătoși de neîndreptat, ci este vorba de dragostea lui Hristos. Smerenia adevărată constă în a nu gîndi la noi înșine. Dar observați că e mult mai greu să te uiți pe tine însuși, decît să ai o părere proastă despre tine.

Observați în 1 Corinteni 15 cît de mult sînt uniți cei sfinți cu Hristos. Dacă noi n-am învia, nici Hristos n-a înviat, spune apostolul, și insistă asupra acestui lucru. Sîntem atît de strîns legați de El, încît nu poți să desparți cele două cazuri. Dacă El n-ar fi înviat, noi am fi în păcatele noastre. Și în mod clar aceasta arată că, deoarece El a înviat, noi nu mai sîntem în păcatele noastre. În Adam, toți mor; în Hristos, toți sînt înviați. Fiecare este în legătură cu capul de care aparține și are parte de aceeași situație a capului.

Deși n-am fost în al treilea cer ca să realizăm pe deplin slava și privilegiile poziției în care am fost aduși, totuși noi sîntem oameni în Hristos și știm îndeajuns — cel mai slab sfînt care își cunoaște locul în Hristos, știe îndeajuns — despre această binecuvîntare, ca să ne bucurăm cu o bucurie de negrăit și plină de slavă.

Creștinul este făcut să fie potrivit pentru cer. Și oricine este în Hristos, este de asemenea vrednic de cer. Ar trebui să adaugi la valoarea lucrării lui Hristos, înainte de a putea adăuga ceva la vrednicia pentru cer.

Ținta dragostei lui Hristos este să ne facă și pe noi să ne bucurăm de tot ce se bucură El. Este El Fiul? Eu sînt un fiu. Este El viața? El este viața mea. Este El pacea? El spune: „Vă las pacea Mea”. Este El dragoste? „Așa cum M-ai iubit Tu, i-am iubit Eu”. Nu este nimic din ce are, în care să nu ne fi adus și pe noi. Desigur, nu înțeleg prin aceasta Dum-nezeirea Sa, care nu se poate comunica altora. Dar El ne asază și pe noi în același loc cu Sine Însusi.

Interesele Lui sînt interesele noastre si interesele noastre sînt ale Lui. Ele sînt atît de strîns legate, încît nu se pot despărți... Hristos leagă atît de strîns starea Sa cu a noastră încît, dacă El este ascuns în Dumnezeu, tot așa și noi sîntem ascunși. Și cînd Se va arăta El, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă.

„Cunosc un om în Hristos... cu un astfel de om mă voi lăuda". Dacă spun că sînt un om „în Hristos", mă slăvesc cu acest loc. Spun: În ce loc uimitor m-a așezat Dumnezeu! El m-a scos din groapă și m-a așezat împreună cu Fiul Său. El a luat un tîlhar de pe cruce și l-a așezat în aceeași slavă cu Fiul lui Dumnezeu. El a luat pe una ca Maria Magdalena, din care scosese șapte demoni, și a pus-o în aceeași slavă cu a Fiului lui Dumnezeu.

Oamenii ar putea spune că aceasta e îngîmfare. Dați-mi voie să spun un cuvînt. Sînteți în Hristos? Dacă nu sînteți în Hristos, sînteți pierdut. N-are nici un sens să spuneți că aceasta ar fi îngîmfare. Dacă nu sînteți în Hristos, sînteți pierdut; dacă sînteți în Hristos sînteți în siguranță. Care este efectul? Nu este Hristos dreptatea ta? Nu mergi în slavă în această dreptate a Lui și nu în a ta? Noi nu gîndim îndeajuns de rău despre noi înșine ca păcătoși în firea păcătoasă. Dacă știi ce înseamnă a fi pierdut fără Hristos, nu voi gîndi că e o îngîmfare să mă slăvesc că sînt în El. Nici n-am nevoie să mă mai gîndesc la mine însumi, deoarece sînt desăvârșit de fericit în prezența lui Dumnezeu. El m-a făcut fericit prin harul care m-a adus acolo și prin comuniunea pe care o am în prezent cu El însuși în locul în care El m-a așezat.

În Hristos, găsim sfîrșitul istoriei omului. Citim: „Acum, la sfîrșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturînd păcatul prin jertfa Sa" (Evrei 9.26). De ce spune acest lucru, cînd sfîrșitul încă nu venise? Deoarece despărțirea e totală la cruce între Dumnezeu și lume. Aici, toată istoria punerii la probă a omului a ajuns la sfîrșit. Înainte de Dumnezeu a avut loc sfîrșitul, atunci cînd omul a lepădat pe singurul Fiu al lui Dumnezeu. Dacă privesc la mine ca om, sînt un păcătos cînd sînt fără lege și îmi dau seama că eu calc legea, atunci cînd o iau ca regulă de purtare. Dar cînd toate acestea s-au dovedit așa cum sînt, Dumnezeu vine în lume, în har, și lumea îl leapădă. În această situație, dacă Hristos îmi este prezentat (vorbesec ca om firesc), eu nu pot sta înaintea Lui. Istoria mea morală s-a încheiat, sînt un păcătos pierdut. Dar în Hristos, eu sînt cu totul scos din această stare: „Voi nu mai sînteți în firea păcătoasă, ci în Duhul". Nu numai că păcatele mi-au fost înlăturate, dar am fost adus și în locul în care este Hristos, cel de al doilea om. De aceea ni se spune nu că nu mai este condamnare pentru cei a căror păcate le-a purtat Hristos, oricît de adevărat este acest lucru, ci nu mai este condamnare pentru cei care sînt în Hristos. Cum ai putea condamna ce este în Hristos, în slavă? Este o creație nouă. Viața lui Dumnezeu este în noi, dreptatea lui Dumnezeu este a noastră, noi stăm

înaintea lui Dumnezeu în acest loc cu totul nou. Îl avem deci pe om așezat în răspundere și cel dintâi lucru pe care îl face este să cadă. El arată neîncredere în Dumnezeu și aceasta înainte de a veni pofta. Îl ascultă pe Satan, pune la îndoială dragostea lui Dumnezeu, mănâncă din fructul oprit și cade. Apoi vine legea; omul calcă legea, făcându-și vițelul de aur. La urmă de tot, Dumnezeu trimite pe Fiul Său: „Vor primi bine pe Fiul Meu!” Dar „acum ei au văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu!” „L-au scos afară”. Acest fapt încheie istoria răspunderii omului.

Și atunci când omul s-a arătat un păcătos și un călcător de lege, atunci Fiul omului a venit în lume, în har. Istoria morală a omului s-a sfârșit; dar harul nu s-a sfârșit.

Este un cuvânt în versetul 13 din Coloseni 1: „El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”. Este o totală scoatere din locul în care eram. Nu este vorba numai că ești născut din Dumnezeu, că ni s-a dat viața, nici (deși e temelie a toate) de sîngele scump al lui Hristos, care ne curățește de orice păcat. Sîngele mi-a înlăturat păcatele și m-am născut din Dumnezeu în adevăr. Dar aici este ceva mai mult, am fost strămutați din împărăția lui Satan, în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu. Este singurul loc în care împărăția este numită în felul acesta, în contrast cu a lui Satan. Am fost un sclav al Satanei și am fost scos cu totul din această sclavie. Este aici ceea ce strigă sufletul în Romani 7: „Cine mă va scăpa?” Nu este întrebarea: „Cine mă va curăți?” Nu numai că sîngele este acolo și judecata nu mai mă poate atinge; dar mîntuirea Domnului m-a făcut să fiu curat de orice și să fiu în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu.

Sîntem pierduți fără Hristos și, dacă este să avem vreo nădejde în ceva, trebuie să fim în Hristos. Și Dumnezeu ne-a așezat în Hristos.

Sîntem o nouă creație

Pe terenul răspunderii, noi sîntem în întregime pierduți. Putem învăța acest lucru în mod experimental, trecînd pe sub stăpînirea legii, ajungînd fără nădejde de a fi plăcuți lui Dumnezeu în firea păcătoasă. Sau putem învăța acest lucru, văzînd împotrivirea și indiferența noastră față de Hristos. Dar toată această stare de lucruri s-a terminat la cruce. Cel credincios este răstignit împreună cu Hristos și trăiește; dar nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el. Dacă trăim, vom trăi într-o stare nouă înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. Toate cele vechi s-au dus, este o creațiune nouă; sîntem creați din nou în Hristos Isus.

Hristos ca Om a luat cu totul alt loc, un loc nou, pe care nici Adam în nevinovăție, nici

Adam ca păcătos nu-l avea. Haina cea mai bună nu făcea parte din averea de la început a fiului risipitor; ea era în stăpînirea Tatălui, un lucru cu totul nou. Hristos a luat locul nostru, înlăturând păcatele, slăvind pe Dumnezeu pentru ele și terminîndu-Și lucrarea. Omul în Hristos a dobîndit un loc nou. El este un om în Hristos, nu mai este în firea păcătoasă sau în cel dintîi Adam. Toată această situație s-a încheiat pentru el la cruce, unde Hristos S-a făcut pe Sine însuși răspunzător pentru el și a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna. El aparține unei creații noi, avînd viața Capului ca viață a sa. Acolo unde el învață condamnarea totală a ceea ce a fost, el învață și înlăturarea acestei stări, în întregime și pentru veșnicie. Hristos este pentru el această Mare Roșie cu neputință de trecut, acest Iordan peste care nu se poate merge și este scăparea lui din Egipt pentru totdeauna. Și acum el are această mîntuire, are intrarea în Canaan, în Hris-tos... El a fost un om în firea păcătoasă, el este un om în Hristos.

În Romani 8.9 vedem că noi sîntem într-un loc nou: „Voi nu mai sînteți în firea păcătoasă, ci în Duhul”. Firea păcătoasă nu mai este nicidecum locul în care te afli înaintea lui Dumnezeu.

El ne-a dat viața veșnică

Viața veșnică are un aspect dublu și, atunci cînd este vorba de mîntuire, se vorbește despre ea în aceste două feluri. Avem viața în Hristos; apoi se vorbește de rezultatul ei deplin în slavă: „ca sfîrșit, viața veșnică”. Potrivit planurilor lui Dumnezeu, așa va fi cînd vom fi făcuți asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel dintîi născut printre mai mulți frați. Acest lucru, desigur, nu-l avem încă; nu sîntem încă în slavă. Dar viața veșnică o avem de pe acum. „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine nu are pe Fiul, nu are viața” (1 Ioan 5.11,12). Și Ioan scrie ca ei să știe că aveau viața veșnică. Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lume, pentru ca noi să putem trăi prin El. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3.16). Apoi e claritate în capitolul 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Și iarăși: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine; Eu le dau viața veșnică, nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mîna Mea” (Ioan 10.27,28). Și Domnul insistă asupra puterii Tatălui Său și a interesului Său personal în acest lucru.

Nu pot să concep ceva mai clar ca acest lucru în Scriptură. Ioan arată această parte a adevărului dumnezeiesc: Hristos a venit să fie pentru noi viața veșnică. Pavel ne prezintă mai

mult îndreptățiți și acceptați în Hristos înaintea lui Dumnezeu, deși atât Pavel cât și Ioan ne vorbesc și despre una și despre alta. Astfel, Pavel spune: „Cînd Hristos, care este viața voastră” (Coloseni 3), „Hristos trăiește în mine” și „pentru ca viața Lui Isus să fie arătată în trupul nostru muritor”.

Mîntuirea și chemarea ne-au fost date nu potrivit vreunei fapte, ci în Isus Hristos, înainte de a fi fost lumea. Așa a fost făgăduința vieții veșnice. Ea este darul suveran al Lui Dumnezeu. Fiul aduce la viață pe cine vrea. Nu a fost dată o lege care să dea viața.

În Eden era pomul vieții din care, dacă omul ar fi mîncat, ar fi trăit pentru totdeauna; și era pomul cunoștinței binelui și răului, de care este legată răspunderea. Viața era deci independentă de răspundere sau de o opreliște care aduce răspundere.

Nădejdea creștinului nu este să capete iertarea. „Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu”, căci „iată ce dragoste ne-a arătat Tatăl” (1 Ioan 3.1). Nu ni s-a arătat ce vom fi, dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca el, căci Îl vom vedea așa cum este. „Și cine are nădejdea aceasta în El”, nu o estimare vagă, „se curățește el însuși după cum El este curat”. Cine înlătură siguranța mîntuirii, înlătură orice progres creștin. Și afirm că nu există un atom de sfințenie creștină care nu are ca temelie această siguranță, nici curățire care să fie potrivită într-adevăr locului preasfînt. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși; cine nu crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, fiindcă n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său. Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața” (1 Ioan 5.10-12). — Bine, dar după toate astea, deși el are viață, ar putea s-o piardă și să piară. — Nicidecum. „Oile Mele ascultă glasul Meu... Eu le dau viața veșnică, nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mîna Mea”(Ioan 10.28).

El spune: Cel care crede „are”, nu va avea „viața veșnică”. Și un astfel de om „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). Pe aceasta se întemeiază toată simțirea fericită înaintea lui Dumnezeu, toată bucuria. Aici începe arătarea tuturor afecțiunilor și căilor sfînte. Un copil nu-și poate iubi părinții înainte de a se fi născut.

Aici este deosebirea dintre lege și evanghelie. Legea îl pune pe om să dobîndească viața, îl pune să lucreze, înainte de a avea viața. Dar orice manifestare a sfințeniei creștine, orice afecțiune creștină izvorăsc din faptul că avem viața. Glasul Păstorului Celui Bun ajunge la urechea omului și cel care îl aude, crezînd că Tatăl a trimis pe Fiul, are această siguranță că „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Ar însemna să pui la îndoială însăși lucrarea Lui, dacă te-ai mai întreba asupra mîntuirii.

Duhul Sfânt rămîne în noi

Creștinul e totdeauna văzut ca fiind născut din nou, iertat și pecetluit. Aceasta este poziția creștinului. Locuirea Duhului în el face parte din poziția în care este așezat creștinul, așa cum arată Filipeni, Romani, 2 Corinteni 5, 2 Corinteni 1 și o mulțime de alte locuri din Scriptură.

Duhul Sfânt este în noi datorită lucrării lui Hristos, fiind cea mai însemnată mărturie a prețuirii de către Dumnezeu a valorii sîngelui lui Hristos și a slavei Omului Isus. Noi îl putem întrista și putem împiedica lucrarea Lui în noi (și vai, îl întristăm!), totuși chiar și aceasta nu-L îndepărtează de la noi. Prezența Lui în fiecare credincios în parte nu este ca urmare a purtării individului, ci este datorită sîngelui lui Hristos; și ar trebui ca acesta să fie înlăturat, pentru ca Duhul Sfânt să poată pleca. Untdelemnul de ungere, cînd leprosul era curățit, era pus peste sînge (Leviticul 14.14-18).

Dacă întristez Duhul, îmi pierd puterea de a distinge lucrurile și păcatul micșorează puterea de a vedea. Atunci Duhul lui Dumnezeu este obligat să mă ducă la lucrarea mea mizerabilă, să mă preocupe cu păcatul meu (așa cum a fost cu Petru), în loc să fiu preocupat cu tot ce este prețios și care aduce bucurie în Hristos. într-adevăr e lucru trist ca, în loc ca Duhul să-și facă lucrarea care este desfătarea Sa, adică să ni-L descopere pe Hristos, El este nevoit să ne descopere păcatele, pînă ce plîngem ca Petru încrederea noastră în noi înșine și depărtarea noastră de Dumnezeu.

Unii gîndesc că siguranța deplină și neclintită a mîntuirii noastre ar tinde să ne facă fără grijă în ce privește starea sufletelor noastre. Dar nu este deloc așa. Duhul Sfânt își are locuința în inima noastră și, dacă noi înșine ne judecăm, nu vom fi judecați. El este Cel care ne face să ne bucurăm deplin de Dumnezeu și să ne judecăm pentru tot ce nu este de la Dumnezeu în noi. Numai El ne arată adevărul și ne dă siguranța despre ceea ce s-a săvârșit deja pentru noi. Dumnezeu în noi, prin Duhul Său, ne judecă purtarea și intențiile. Dar aceasta nu face nicidecum ca Duhul să nu mai fie pecetea pe care Dumnezeu a pus-o peste noi, mărturia dragostei Sale desăvîrsite și care nu se schimbă față de noi, puterea vieții de libertate, duhul de înfiere.

Nu numai că fiecare suflet în parte este adus la viață și pecetluit cu Duh Sfânt, dar cei credincioși sînt „botezați într-un singur trup, prin Duhul" (1 Corinteni 12.13). Acest fapt a început în ziua Cincizecimii și de atunci acest botez este partea oricărui credincios. Este un adevăr mareț și prețios că, deși am putea întrista pe Duhul Sfânt, totuși Duhul Sfânt rămîne în cel credincios și îl muștră. Este de asemenea de mare preț pentru biserică să știe că Duhul Sfânt

nu este aici pe pământ numai așa cum a fost Domnul Hristos pentru puțin timp, pentru ca apoi să plece. „El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi pentru totdeauna" (Ioan 14.16). Și observați bine aici că locuirea permanentă a Duhului Sfînt în biserică are loc pe baza răscumpărării pe care Hristos a săvîrșit-o și nu depinde de modul cum noi folosim privilegiile date. Este totuși adevărat că Duhul Sfînt fiind prezent, El lucrează potrivit felului cum sînt folosite aceste privilegii.

Biserica lui Dumnezeu unită cu Domnul Hristos își are locul ei: 1 datorită persoanei lui Hristos, 2 în răscumpărarea care este în Hristos, 3 prin prezența Duhului Sfînt.

Păziți de puterea lui Dumnezeu

Cînd spun că Dumnezeu ține pe ai Săi, de ce trebuie El să-i tină? Pentru că au nevoie să fie tinuți, altfel ar cădea. Presupun că aș întîlni o persoană care a alunecat într-un păcat și eu i-aș spune: „Bine, nu face nimic, Dumnezeu este totuși credincios". Desi acesta este în mod abstract un adevăr, el nu este tocmai ceea ce ar trebui să folosesc pentru acest om. Dacă Dumnezeu nu m-ar tine, știu că în curînd as aluneca în orice.

În ce mă privește, n-am nici cea mai mică îndoială că Dumnezeu va ține pe ai Săi. Ei nu vor pieri nicidecum. Sînt „păzit de puterea lui Dumnezeu prin credință, spre mîntuire" (1 Petru 1.5). Aflu cu această descoperire că am nevoie să fiu păzit și că mereu am nevoie să fiu în întregime dependent, în fiecare clipă, de acest har; dar am totodată și descoperirea pozitivă că harul nu îmi va lipsi niciodată. În felul acesta dependența este mentinută și este foarte binecuvîntat lucru să fiu în dependență. Omul are de învățat întreaga lui de-pendență, așa cum spune Domnul: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15.5). Și omul nu spune, dar gîndește că este în stare să facă mare lucru! De aceea trebuie să învățăm dependența și în același timp adevărul binecuvîntat al credincioșiei care nu dă greș a lui Dumnezeu.

„Nimeni nu-i va smulge din mîna Mea". De ce spune așa? Pentru că Diavolul ar vrea să-i smulgă, dacă ar putea. Înainte de a ajunge la rezultatul a toate în slavă, înțelepciunea lui Dumnezeu mă face să depind de El. De aceea El trece pe cîte ceva prin împrejurări în care credința îi este mereu încercată. Și apoi trebuie să învăț că El niciodată nu Se arată fără har față de mine. Eu trebuie să mă cunosc pe mine și să-L cunosc pe Dumnezeu. Este lucru plin de amar să te cunoști pe tine însuți, dar apoi întîlnești adevărul binecuvîntat al îndurării de nespus a lui Dumnezeu, care ia seama la starea și împrejurările noastre.

„Voi sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință". Dar de ce prin credință?

Credința face ca sufletul meu să înțeleagă dragostea Lui. Astfel, credința îndreaptă inima spre încrederea în El și nu în noi înșine, într-un fel în care ne face să înțelegem și să prețuim ce este Dumnezeu, ca Cel care lucrează în harul Său și ne ține prin puterea Sa.

Cel sfânt este convins că „Cel care a început o bună lucrare în el, o va desăvârși pînă în ziua lui Isus Hristos”. Necredința nu are o astfel de convingere. Scriptura a spus: „credincios este Cel care v-a chemat și care va face lucrul acesta” — și cel sfânt crede. — Bine, dar eu nu pot să fiu sigur, din cauza slăbiciunii mele. — Aceasta înseamnă să nu crezi Cuvântul pe care Dumnezeu îl spune. Faci din slăbiciunea ta o dovadă mai mare decît puterea lui Dumnezeu. Așa ceva este în mod hotărît necredință.

Oile lui Hristos nu vor pieri nicidecum și nimeni nu le va smulge din mîna Lui. Dacă spui: Simt atît de mult puterea firii păcătoase luptînd împotriva mea, încît nu pot să cred acest lucru — atunci ascultă-mă: aceasta este într-adevăr necredință. Și aceasta este o necredință prin care mulți copii ai lui Dumnezeu au trecut, dar iată că aici sînt făgăduințe care vorbesc împotriva ei. Iar dacă tăgăduiești și raționezi și predici împotriva acestor făgăduințe și a credinței copiilor lui Dumnezeu în ele, atunci spun, oricît de ușor m-aș putea exprima sau aș căuta să vorbesc cît de amabil: aceasta e nelegiuire și îngîmfare. Trebuie atunci să tăgăduiești lui Dumnezeu bunăvoința sau puterea; căci ei tocmai în acestea se încred. Și ar trebui atunci să tăgăduiești mărturia și Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui atunci să predici puterea păcatului și a Satanei împotriva puterii lui Dumnezeu, cu toată mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu.

Într-un cuvînt, știm că sîntem aduși la viață în sufletele și duhurile noastre; știm că nu mai este condamnare pentru noi; și știm că trupurile noastre muritoare vor fi aduse la viață. De ce avem să ne îndoim? Este o proastă slujbă să-L faci pe Dumnezeu mincinos în siguranța pe care harul Său o dă copiilor Săi.

Dar dacă mi se spune: Adevărat, dacă așa este cu d-ta, fii foarte fericit; dar de unde știi că vei continua să crezi? — si acesată întrebare este necredință. S-ar putea să mă aștept ca o persoană să slăbească în credință, dar nu pot predica acest lucru. Ar însemna, simplu, să mă întorc iar la necredința în Dumnezeu, fapt care ar fi cea mai mare biruință a Diavolului.

Învățătura perseverenței, a rămîinerii pînă la capăt a celor sfinți este nu a rămîinerii lor, ci a credinciosiei lui Dumnezeu. încrederea lor este nu că ei nu vor greși, ci Dumnezeu. Este o încredere în făgăduințele Lui, un lucru cu totul opus necredinței. „Ei au cunoscut și au crezut”, cum spune Ioan, „dragostea pe care Dumnezeu o are pentru ei”. Și ei se odihnesc și se întemeiază pe acest fapt, ca un copil care depinde de părinții săi, da, încă si mai mult. Ei cred că Dumnezeu le-a arătat această dragoste în darul lui Hristos și în arvuna Duhului, nu ca să-i

lase în nesiguranță, așa cum au fost înainte cu privire la starea lor. Ei citesc: „El vă va întări pînă la sfîrșit” (1 Corinteni 1.8).

Nu există nesiguranță cu privire la desăvîrșirea lucrării lui Hristos, și nu există nesiguranță cu privire la primirea noastră de către El însuși în slavă. Dar El vrea ca inimile noastre să fie obișnuite practic să fie într-o dependență permanentă de El, dîndu-ne făgăduința binecuvîntată că pe această cale El niciodată nu ne va lipsi și că El ne va păstra pînă la sfîrșit.

De fapt toți creștinii (excepțiile sînt rare) trec printr-o perioadă mai lungă sau mai scurtă de îndoieli și de încercări. Ei sînt oameni pe pămînt, deși sînt în același timp oameni în Hristos. Nu este nici o îndoială că, dacă ei sînt într-adevăr în Hristos, Hristos îi va păzi; ei nu vor pieri niciodată, nici unul nu va fi smuls din mîna Mîntuitorului.

Deși cred cu tărie că toți creștinii adevărați vor fi păstrați pînă la capăt și vor fi luați în cer, totuși știu că mărturia bisericii pe pămînt, casa lui Dumnezeu, nu va mai exista. Petru spune că judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu.

Avem un Avocat la Tatăl

Dacă lucrarea de mîntuire este îndeplinită în mod perfect, de ce este El încă Preot la scaunul de domnie? El este acolo nicidecum ca Preot care să lucreze îndreptățirea noastră; aceasta El a făcut-o și a încheiat-o într-un mod complet. „El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10.12). Așezarea Lui acolo este dovada că El nu mai are nimic de a face în acest fel cu prietenii Săi, și acum El doar așteaptă „pînă ce vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale”.

Dar, pentru ca noi să ne bucurăm de aceste lucruri, El lucrează în alt fel ca Preot. Avînd Duhul lui Hristos locuind în noi, vedem, ca urmare a acestui fapt, multe lucruri în noi înșine contrarii Lui, multe lucruri care ar stînjiți părtășia cu Dumnezeu. Și aici intervine slujba de acum a lui Hristos. Avem nevoie de preoția Lui pentru ca să ne menținem comuniunea cu Dumnezeu. Avem nevoie de El pentru păcatele noastre zilnice.

Se întrerupe comuniunea? Desigur. Dar dragostea lui Dumnezeu nu este întreruptă, nici încrederea mea, deși comuniunea mi se poate întrerupe deseori. Dumnezeu nu poate avea comu-niune nici cu un singur păcat măcar, cu cel mai neînsemnat gînd greșit și de aceea, cînd un astfel de lucru ne vine în minte, nu putem avea comu-niune. Și atunci care este scăparea? Răspunsul este dat la 1 Ioan 2.1: „Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți; dar dacă cineva a păcătuit, avem un Avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel Drept”. El aici nu este

Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu, ci este Avocat la Tatăl. Comuniunea cu Tatăl a fost întreruptă. Lucrarea Sa de Avocat este întemeiată pe două lucruri: El, Cel Drept este în prezența lui Dumnezeu și El a făcut ispășire pentru noi. Avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul și o putem pierde prin păcat. Atunci Hristos vine ca Avocat și Duhul lui Hristos lucrează ca să ne restabilească iar comuniunea, să ne aducă înapoi la părtășia cu Tatăl și cu Fiul.

Dacă am întristat pe Duhul Sfânt și mi-am murdărit picioarele, nu mai sînt într-o stare potrivită ca să mă pot bucura de părtășia cu Dum-nezeu. M-a părăsit atunci harul? Nu. Duhul lui Dumnezeu ia Cuvîntul și îl aplică inimii și cugetului meu, și mă umilește. Întâi văd urîciunea păcatului, ca fiind făcut nu numai împotriva sfințeniei lui Dumnezeu, dar și împotriva dragostei care m-a mîntuit. Mi-am găsit plăcerea în lucruri care au pricinuit chinul lui Hristos pe cruce! Ar fi trebuit să simt păcatul așa cum El l-a simțit! Am făcut un lucru pentru care Hristos a trebuit să ardă, pentru a spune așa (vezi Numeri 19)! Nu mai este imputare, desigur, dar această situație face păcatul mai urîcios inimii și cugetului meu. Nu mă duc eu la Avocat să-L rog să intervină pentru mine, ci El Se duce ca Avocat la Tatăl pentru mine.

Înainte de căderea lui Petru, Domnul Isus i-a spus: „M-am rugat pentru tine”, căci totdeauna harul merge înaintea noastră. Isus vede ce dorește Satan și ne lasă în voia acestei dorințe, dar îngrijește de noi ca să rămînem credincioși. Și nu atunci cînd Petru a privit la Isus, ci atunci cînd Isus a privit la Petru, acesta a plîns cu amar. Dragostea lui Hristos este totdeauna înaintea dragostei celor ai Săi. Ea ne însoțește, merge înaintea noastră în greutățile noastre și ne poartă prin greutăți. În timp ce ne lasă în mîinile lui Satan, ca noi să învățăm în mod experimental cine sîntem, El este totdeauna lîngă noi și știe cum să ne păzească de șiretlicurile vrăjmașului. Aici vedem bunătatea perfectă și harul Celui care ne iubește, nu numai atunci cînd inimile noastre sînt îndreptate spre El, dar care se adap-tează el însuși fiecărei strîmbături din caracterul nostru, pentru ca noi să putem fi pe deplin binecuvîntați potrivit planurilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu este credincios și nu permite păcat în copiii Săi. Dacă ei nu umblă cu El în lumină, El îi va face să treacă prin tot felul de încercări și lupte necesare ca să-i aducă la cunoștința de ei înșiși, ca ei să rămîină în lumină și comuniune, să poată fi adevărați și curați.

Un alt lucru pe care vreau să-l notați este cîrmuirea pe care o face Dumnezeu copiilor Săi. El îi înștiințează prin Cuvîntul Său și, dacă ei nu ascultă, El intervine în puterea Sa ca să-i oprească și astfel El să fie liber să-i binecuvînteze (vezi Iov 36.5-14; 33.14-30). În felul acesta de a se purta al lui Dumnezeu, mîntuirea nu este pusă la îndoială... în epistola către Corinteni

vedem că, dacă unii creștini schimbau cina Domnului într-o priveriște de dezmaț, Dumnezeu Se atinge de ei. Unii dintre ei erau bolnavi și alții adormeau (adică mureau). Și apostolul, atrăgându-le atenția asupra acestui lucru, adaugă: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați; dar, când sîntem judecați, sîntem dis-ciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați odată cu lumea” (1 Corinteni 11.31,32).

El ne curătește

Picioarele noastre se murdăresc mereu. Trăim într-o lume care ne murdărește picioarele, firea noastră păcătoasă încă se arată, iar Satan și lumea acționează asupra ei. Care este consecința? Mintea ni se pătează deseori. Dar nici vorbă ca vina păcatelor noastre să se mai întoarcă înaintea lui Dumnezeu; acest lucru nu mai poate avea loc. Hristos este pentru totdeauna înaintea Lui pentru noi și sîngele Lui este acum în locul unde au fost văzute păcatele noastre. Dar păcatul nostru și vina lui ne pătează, ne tulbură, întunecă slava la care sîntem chemați, întrerupe comuniunea noastră cu Dumnezeu și binecuvîntarea părtășiei cu Hristos și cu Tatăl.

Dar, deoarece avem aceeași parte cu Hristos, El nu încetează să ne spele picioarele. În ce fel le spală? Înlăturînd din mintea și din conștiința noastră orice lucru care ne întrerupe comuniunea cu Dumnezeu și binecuvîntarea Sa. El ne aduce iar în comuniunea, care nu poate fi desființată, cu Sine însuși și cu Tatăl. El ne aduce iar în situația să înțelegem că sîntem văzuți în El și ne face în stare să ne bucurăm de acest fapt. Și în felul acesta, El mereu ne spală picioarele.

Nu se poate să venim în contact cu răul și să nu ne murdărim. Cine s-ar putea atinge de smoală și să nu se murdărească? Dar aceste lucruri nu ne clintesc din locul nostru ceresc în Hristos, nici nu schimbă titlul nostru de preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său. Hristos ne spală picioarele, înlătură pata din mintea și din conștiința noastră, ne scapă de puterea acestor lucruri care aduc murdărie. Și noi ne bucurăm iar de o părtășie deplină cu El, în locul preasfînt în care Dumnezeu ne-a înviat și ne-a așezat împreună cu Hristos Isus.

Tatăl curăță orice mlădită din adevărata vită... El trimite întristarea și încercarea, ca să mărească despărțirea de orice rău.

Să reținem dragostea și bunăvoința Sa în acest fapt. Gîndiți-vă cine sîntem noi și Cine este El. Noi, niște păcătoși vinovați, slabi, mizerabili — iar El, atît de înălțat și slăvit: și totuși El Se coboară la noi ca să ne slujească. Da, ca să ne servească, căci tocmai acest lucru îl face

Dumnezeu Tatăl când începe și aduce la îndeplinire o slujbă atât de importantă cum este curățirea noastră, ca să putem aduce mai multă roadă.

Picioarele trebuie să-mi fie spălate înainte de a putea să merg pe o cale dreaptă (Ioan 13). Nu sîntem vrednici de închinare, dacă picioarele ne sînt necurate. Este necesară puterea Duhului Sfînt pentru aceasta, și astfel lucrarea Lui este să ne spună că sîntem necurați, nu să ne facă să ne închinăm atunci când sîntem necurați, ci să ne facă să ne spălăm. Hristos, Avocatul nostru la Tatăl, Marele Preot peste casa lui Dumnezeu, ne spală picioarele ca să fie potrivite pentru locul preasfînt. N-am încetat de a fi preoți, dar nu sîntem potriviți pentru lucrarea de preot atunci când am greșit. Am făcut baie, dar avem nevoie să ni se spele picioarele. Trebuie să fie curățire de orice ar întina, potrivit curăției locului în care am fost aduși.

Sîngele a fost pus pe scaunul îndurării. Noi stăm în puterea lui, care rămîne (nu este nevoie de vreo înnoire a ei). Când greșim, nu este cazul de o înnoire a puterii sîngelui. Când și-a pierdut puterea acest sînge? Niciodată. El a făcut desăvîrșiți pentru tot-deauna pe cei care sînt sfințiți. Ceea ce ne spune Cuvîntul despre spălarea picioarelor este ca prin puterea Duhului Sfînt să ne judecăm și El să ne restabilească; și aceasta este tot ce avem nevoie. Și lucrul acesta este arătat în legătură cu jertfa lui Hristos, prin „vițeaua roșie”. Vițeaua roșie fusese arsă cu mult timp înainte; dar se amesteca apă cu cenușa ei și în felul acesta se reamintea jertfa. Inima este adusă înapoi, ca să-și amintească ce s-a făcut. Dar sîngele lui Hristos nu se poate niciodată să fie repetat în aplicarea lui.

„Dacă” — după răscumpărare

Este în totul adevărat că, în clipa în care privesc la un credincios în Hristos, pentru el nu există nici un „dacă” și nici nu poate să fie cu privire la siguranța lui. El este acceptat în Cel Preaiubit și aici nu este nici un „dacă”. El este așezat în locurile cerești în Hristos și întreaga situație este stator-nicită. Dar acest fapt nu este tot ce a ales Dumnezeu să facă pentru el. El a ales să-l treacă prin pustie atunci când l-a răscumpărat pentru Sine și prin urmare avem mulți de „dacă” și „cînd”, parcă fără sfîrșit. „Dacă țineți cu tărie”, în Evrei; „dacă stăruiti”, în Coloseni și așa mai departe. Dar ce avem în toate acestea este dependența absolută de un Altul și de credincioșia Altuia. Așa cum am spus uneori, aș putea fi cu copilul meu pe vîrfurile stînci prăpăstioase și lui i-ar place să alerge într-un fel nehibzuit. Atunci îi spun: „Dacă ai să cazi, ai să fii făcut fărîmițe”. Dar n-am nici cel mai mic gînd să nu-l tin strîns sau să-l las să

cadă. Și noi sîntem ținuti de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mîntuire. Aceasta arată că avem nevoie să fim ținuti. Dar de partea noastră e dependența de puterea care ne ține.

Avertizamentele din Cuvîntul lui Dumnezeu mă fac să mă gîndesc la dragostea și la credincioșia desăvîrsită a lui Dumnezeu, care mă ține. Aceasta mă face să fiu mereu în locul meu de dependență. Confuzia dintre acest adevăr și acceptarea mea înaintea Lui este cea care face toată greutatea. N-aș putea spune acum: „Dacă aș fi în localitatea B.", deoarece sînt aici. Și tot așa, poziția mea înaintea lui Dumnezeu este perfectă. „El vă va întări pînă la sfîrșit", dovedește însă că am nevoie de întărire. Dumnezeu mă așază într-un loc unde mana nu va lipsi în nici o dimineață și astfel eu trăiesc prin orice cuvînt al lui Dumnezeu. Și aceasta mă aduce iar la sensul binecuvîntat al dependenței continue. Răscumpărarea mă duce în pustie; și acolo ce găsesc? Că Dumnezeu S-a îngrijit și de haina mea în tot timpul călătoriei, a îngrijit să nu mi se umfle picioarele de mers cînd m-a dus pe acolo, ca să mă smerească și să mă încerce, să se cunoască ce este în inima mea.

În Scriptură, creștinul este văzut nu numai în Hristos, unde nu mai poate fi vreun „dacă", ci și alergînd spre țintă, ca om în această lume. Și aici, da, găsesc „dacă" și lucrarea mîntuirii cu frică și cutremur. Aici intervine răspunderea celui sfînt, dar în același timp cu făgăduința sigură că va fi ținut. Și aceasta este deosebirea pe care o avem în caracterul siguranței. Pe de o parte este chiar de pe acum o răscumpărare împlinită, cu cunoștința (Ioan 14) că sîntem în Hristos; pe de altă parte, slava nu este încă un lucru împlinit în mod evident, ea însă este sigură datorită făgăduinței lui Dumnezeu. În Romani 8 este scris: „pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și slăvit". Întregul lanț este aici de la început pînă la sfîrșit și totul depinde de credincioșia Sa și de faptul că El ne ține. Nu pot să vorbesc de pericole în ce privește răscumpărarea, ea este un fapt împlinit. Dar pentru călătoria mea prin pustie sînt pericole. Totuși și aici, faptul că El mă ține lucrează asupra dependenței și credinței mele (1 Petru 1.4,5). Vezi de asemenea 1 Corinteni 1.8,9; iar mărturia fericită din Ioan 10.28 trebuie să închidă toate.

În Efeseni vei găsi o mulțime de îndemnuri, dar nici un „dacă"; vei găsi însă mulți de „dacă" atunci cînd este vorba de călătorie.

De umblarea noastră prin lume sînt legați toți de „dacă". Nu există nici un „dacă" atunci cînd este vorba de planul lui Dumnezeu, nu este „dacă" în împlinirea mîntuirii Sale. Dar sînt o mulțime de „dacă" pe calea pe care El ne conduce, smerindu-ne și încercîndu-ne... Nu este nici un „dacă" în ce privește faptul că sînt în Hristos; știu că sînt în Hristos. „în ziua aceea veti cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu, voi în Mine și Eu în voi" (Ioan 14.20).

Dacă fac promisiuni ca Israel: „Tot ce a spus Domnul, voi face", în mod sigur voi cădea.

Dar dacă spun ca Pavel: „Cînd sînt slab, atunci sînt tare”, voi fi ferit de cădere. Pavel a fost în pericol cînd s-a înapoiat din al treilea cer și Domnul i-a trimis un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să-l pălmuiască. În felul acesta el a învățat că atunci cînd este adus în întregime să știe că este numai slăbiciune, puterea lui Dumnezeu este făcută desăvîrșită. Toți trebuie să trecem prin această situație. Sîntem împăcați cu Dumnezeu și planul Lui este să ne prezinte „sfînți, fără vină și fără pată înaintea Sa”. Dar sîntem la probă tot timpul călătoriei, ca să se vadă în ce măsură „umblăm într-un chip vrednic de Domnul și de chemarea Sa”. Dumnezeu știe dacă avem nevoie să fim cernuți ca Iov, Satan fiind lăsat să lucreze asupra lui. Dar care a fost rezultatul acestui fapt? „De aceea mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîină și în cenușă”.

Noi am dat slavă lui Dumnezeu, Satan a fost zdrobit în puterea lui asupra noastră, păcatele tuturor credincioșilor au fost înlăturate. Tot ce nu este o lucrare a pustiei, este o lucrare împlinită. Dumnezeu este slăvit, puterea Satanei zdrobită, păcatele noastre iertate. Totul este terminat; și, dacă n-ar fi terminat, nici n-ar mai putea fi vreodată.

Apoi vine pustia. De aceea El a făcut nu numai „împăcarea” sau ispășirea „pentru păcatele poporului”, dar El a și „suferit, fiind ispitit”, ca să „poată să vină în ajutorul celor care sînt ispitiți” (Evrei 2.18). El a trecut prin tot felul de încercări, prin tot felul de lucruri care ar fi putut să-L atingă și să fie o împotrivire față de El. A fost ispitit de zeci de ori mai mult decît am putea fi ispitiți noi. De aceea „El poate să vină în ajutorul celor care sînt ispitiți”, El are o cunoaștere experimentală.

În Numeri 19 întîlnim „vițeaua roșie” care este dată special pentru pustie și care nu este printre jertfele din Levitic. Dacă atingeai un mort, aveai nevoie să ți se spele picioarele. Cenușa acestei vaci era la îndemîină cu scopul de a restabili comuniunea care se putea pierde în mersul prin pustie. Avem nespus de mult de învățat despre noi înșine și despre Dumnezeu. Am mai fost lăsați aici pe pămînt, deși sîntem răscumparați, ca să ne cunoaștem pe noi înșine și pe Dumnezeu în căile Sale binecuvîntate de credincioșie față de noi.

Pustia nu este un lucru absolut necesar, nici parte din planurile lui Dumnezeu, nici menționată cînd evreii au fost scoși din Egipt (Exod 3,6 și 15). Tîlharul de pe cruce n-a trecut prin pustie, nici prin Canaan; răscumpărarea l-a dus direct în paradis. Toți cei de „dacă” ai Scripturii sînt în legătură cu călătoria și lupta și sînt împreună cu făgăduința sigură a lui Dumnezeu, deoarece noi și (pentru a spune așa) Dumnezeu, prin credință sîntem puși la probă. Salvarea este prin moartea împreună cu Hristos față de păcat în Romani și față de lume în Coloseni. Dar pustia și Canaanul nu sînt același lucru cu așezarea în locurile cerești, iar aici

omul este pus la probă în călătoria lui prin lume și în lupta în locurile cerești cu răutățile spirituale.

Se confundă omul răspunzător cu omul răscumpărat. Răscumpărarea este totdeauna absolută și perfectă. Omul răspunzător, fie că a trecut Iordanul sau nu, este încercat.

Pot să privesc răscumpărarea ca fiind deplină în Hristos și astfel în Hristos sînt adus la Dumnezeu. Și pot să privesc la ea ca la începutul punerii mele la probă... Pot să mănînc strugurii din Eșcol în pustie și să fug dinaintea cetății Ai în Canaan. Dar răscumpărarea este desăvîrșită, la fel și așezarea în locurile cerești, în Hristos.

Punctul de competență al răscumpărării depline prin jertfa lui Hristos care a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei care sînt sfințiți, al acceptării noastre în Cel Preaiubit, al prezenței lui Hristos înaintea lui Dumnezeu pentru ca noi să rămînem în curăție — este necunoscut sau primit cu reținere, învățătura Scripturii este atunci pierdută. Nu putem insista îndeajuns asupra unei vieți demne a celui răscumpărat, dar Scriptura n-o folosește niciodată ca să micșoreze adevărul răscumpărării depline și pentru totdeauna.

Înștiințări și îndemnuri sînt, mulțumim lui Dum-nezeu, din belșug date pentru cărarea noastră ca răscumpărați prin pustie, ca să depindem clipă de clipă de harul care ne menține, dar niciodată ca să ne facă să ne îndoim de credincioșia Celui care le folosește ca să ne facă pînă la sfîrșitul călătoriei să fim fără pată în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Ne-am cunoscut păcatul și pedeapsa pe care o meritam, dar și faptul că Hristos a luat locul nostru, și adevărul că noi sîntem dreptatea lui Dumnezeu în El. în felul acesta îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu este o problemă care nu se mai poate pune, căci Hristos este pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu pentru noi. învățăm zilnic să ne cunoaștem slăbiciunea, dar ca să stim tot mai bine că puterea lui Hristos în slăbiciune este făcută desăvîrșită. Vai! se întîlnesc căderi, dar ele dau ocazie mijlocirii lui Hristos, ca să ne spele picioarele. Se poate să fie nevoie de pedeapsă dacă nu ne judecăm pe noi înșine, dar aceasta pentru ca să nu fim judecați odată cu lumea. Și din belșug ne este pusă la încercare și la probă viața care ne-a fost dată. Dar deoarece Hristos trăiește, și noi vom trăi.

Judecătorul este Mîntuitorul meu

Cum aș putea avea îndrăzneală în ziua judecății? Chiar în această lume sînt ca Judecătorul meu: „Așa cum este El, așa sîntem și noi în lumea aceasta” și „cum este Cel ceresc, așa sînt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). Ce mîntuire! Ea este nu numai îndurarea care iartă pe păcătos;

este o mîntuire perfectă, care ne-a luat din condiția în care eram și ne-a pus în altă condiție, în cea a lui Hristos.

Fiind copii, noi nu mai privim la Dumnezeu ca la un judecător. El este Judecător, într-adevăr, dar nu acesta este gîndul meu obișnuit despre El. Aceeași persoană care este judecător, a fost răstignită pe cruce pentru păcatele mele și El le-a înlăturat înainte de a fi Judecător. Dumnezeu vrea să ne aibă înaintea Lui, desigur, în temere, dar nu îngroziți. Eu vin la El ca la Mîntuitorul și aflu că păcatele pentru care ar fi trebuit să fiu judecat, au și fost judecate. Și cînd mă voi înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, acolo ca Judecător va fi tocmai Cel care mi-a înlăturat păcatul. Cum ar putea El să mi le mai aducă înainte ca o vină?

Ce a făcut Dumnezeu ca să ne mîntuiască, El a făcut în mod desăvîrșit. El ne-a iubit într-un mod desăvîrșit și datorită acestui fapt „avem îndrăzneală în ziua judecății”. Nu numai că avem îndrăzneală înaintea scaunului harului, ci „îndrăzneală în ziua judecății” (1 Ioan 4.17).

Hristos, în a cărui prezență mergem dacă plecăm de pe pămînt și înaintea tribunalului căruia avem să ne prezentăm, S-a dat pe Sine însuși pentru noi, așa cum spune apostolul: „care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2.20). El Și-a dat nu numai viața, nu numai cuvîntul, ci toate, sentimentele Lui, inima Sa, tot ce era El însuși.

Se confundă firea păcătoasă din noi cu imputarea păcatului, a vinei înaintea lui Dumnezeu. Cum aș putea să mă tem de pedeapsă, dacă Hristos mi-a purtat păcatele? Judecătorul înaintea căruia voi apărea, este Mîntuitorul care mi-a înlăturat păcatele. Vorbesc de păcatele celor care cred. Și dacă se obiectează că n-ai putea fi sigur de mîntuire, creștinul însă e sigur, deoarece Hristos a venit să aducă totodată cunoștința mîntuirii, prin ispășirea păcatelor.

Chiar dacă m-aș gîndi la judecată și la El ca Judecător, aș spune: eu sînt una cu El în toate lucrurile, El este al meu... Tot ce îl privește pe Hristos, mă privește și pe mine, oricare ar fi subiectul... Bucuria noastră constă nu numai în cunoașterea mîntuirii personale, deoarece mîntuirea noastră personală nu este sfîrșitul bucuriei noastre, ea este la începutul vieții noastre de credință.

Putem vedea lucrul acesta arătat la patul morții unui creștin. Dacă Hristos însuși i-a fost bucuria, el va fi plin de bucurie în clipa plecării. Cînd sufletul este ocupat în primul rînd de lucrarea lui Hristos care i-a adus mîntuirea, în el este pace, știind că este mîntuit. Dacă persoana lui Hristos a ajuns obiectul sentimentelor lui și el este preocupat de Domnul Hristos însuși, atunci el are vin izvor con-stant de bucurie lăuntrică, tot așa cum are și pace temeinică. Căci atunci cînd Hristos este obiectul personal al sufletului, el are o bucurie pe care chiar

faptul cunoașterii mântuirii Lui, oricât de binecuvântat ar fi, nu o poate da în aceeași măsură. Dacă Hristos însuși este bucuria mea, nu voi fi fericit numai pentru că sînt mîntuit, ci gîndul la Acela la care mă duc îmi va umple sufletul. Este adevărat că mă duc în cer; dar gîndul care face din cer un cer al sufletului meu este că acolo îl găsesc pe Hristos însuși. Este acolo Cineva la care mă duc; și mă duc în cer la Persoana pe care am iubit-O pe pămînt.

„Iată, El vine cu norii și orice ochi îl va vedea, și cei care L-au străpuns. Și toate semințiile pămîntului vor plînge din pricina Lui" (Apocalipsa 1.7), dar nu Biserica. Eu nu voi plînge cînd îl voi vedea pe Hristos. Cît de radioasă îmi va fi ființa cînd îl voi vedea pentru prima dată!

Vom cunoaște așa cum noi sîntem cunoscuți, vom da socoteală de noi înșine lui Dumnezeu și, dacă este așa, pentru orice lucru. Nu este nimic ascuns care să nu fie arătat și să nu vină la lumină. Nu vom mai avea nici măcar o urmă din firea în care am păcătuit.

Dacă stim că sîntem în Hristos și totul este descoperit înaintea lui Dumnezeu, acest fapt nu ne va produce neliniște. Dacă nu te simți bine gîndind la acest lucru, atunci nu ai lucrurile limpezi înaintea lui Dumnezeu. Dacă toate ar fi acum descoperite înaintea lui Dumnezeu, n-ai avea de ce să te temi să fie descoperite tot așa și atunci. Dacă ai fost îmbrăcat cu haina cea mai bună, nu vei fi dat de rușine să spui ce zdrențe ai purtat, înaintea tuturor. Și noi avem să dăm socoteală despre noi înșine lui Dumnezeu, nu să fim condamnați. Cînd vom ajunge acolo, vom fi deja în slavă. Unii vor fi fost de veacuri deja cu Hristos; și aceasta e un mare cîștig.

Nu putem avea părășie cu o persoană dacă ne gîndim că ne va condamna. Dar „părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos". N-am putea avea încredere, dacă n-am avea o conștiință curățită pe deplin (Evrei 9.9).

Cartea vieții este un final și totii demonii n-ar putea șterge un nume din ea. Cînd se vorbește de scoaterea unui nume afară, este ca dintr-un registru de voturi; dacă se dovedește că un anumit nume nu are drept să fie acolo, este șters. Dar dacă Dum-nezeu l-a scris, nu va fi șters niciodată.

Nu este nici un fel de ezitare sau teamă cu privire la sine însuși sau la cei credincioși, cînd Pavel spune: „Toți trebuie să ne prezentăm" sau, așa cum ar trebui să citim, „toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos". Credința realizează această arătare înaintea lui Dumnezeu ca un lucru prezent și acesta este cel mai sănătos lucru pentru suflet. Acest fapt lucrează asupra conștiinței și acesta este cel mai necesar lucru în mersul nostru zilnic cu Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Avînd mîntuirea în Hristos și fiind văzut în El, fiind îndreptățit, prin urmare, avînd pacea conștiinței și odihna inimii, îmi pot permite să mă judec pe mine însumi. Și mă judec în lumina

care face ca toate lucrurile să fie arătate. Noi deja am înviat împreună cu El și urmează să ne arătăm împreună cu El în slavă. Aș mai putea eu permite atunci vreun lucru rău sau vreo deșertăciune să mă preocupe în locul lui Hristos?

Privește o clipă toate căile tale începând din tinerețe (dar nu le-ai putea suporta, dacă n-ai avea deja o pace statornicită); privește la ele, la toate, și vezi-le în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului. Privește la păcatele tale dinainte și după întoarcerea la Dumnezeu. Cîte mai sînt! Prin această priveliște, umilit de Duhul, dobîndesc o creștere deosebită în binecuvîntare. Revăd nebunia faptelor mele și îndelunga răbdare a Dumnezeului meu. Îl văd pe El păzindu-mă aici, învățîndu-mă acolo, ridicîndu-mă cînd eram gata să cad și mîngîindu-mă cînd nu așteptam decît pedeapsa. Și de aceea îl ador și îl laud pe El mai mult. Și dacă așa se întîmplă cînd privesc în urmă acum, cu cît mai mult va fi așa în clipa cînd voi ajunge în slavă. Atunci îl voi cunoaște și îl voi vedea pe El și voi urmări cu privirea toate căile Sale în plinătatea luminii care acum, în măsura în care o am, îl arată pe El și pe mine cît de deosebiți sîntem. Și desigur, tocmai în măsura în care îmi pot judeca toate căile în prezența Sa, urmarea este adorarea și lauda.

Privesc înapoi acum și văd cum Dumnezeul Cel Prea înalt și sfînt m-a ținut, m-a condus, m-a ferit de căderi și m-a ridicat cînd am căzut. Nu numai că a săvârșit o mîntuire măreață, dar El niciodată n-a încetat să mă conducă și să vegheze asupra mea, făcînd ca orice lucru să lucreze spre binele meu. El a urmărit caracterul meu, împrejurările, pericolele, greutățile și a îndreptat spre mine harul și disciplina de care aveam nevoie, prin mijlocirea lui Hristos. Nu va fi greu să-mi dau seama de aceste lucruri; le cunosc chiar de pe acum. Pot să le urmăresc în mii de cazuri cînd privesc înapoi; și în fiecare caz El este prezent. Atunci însă voi vedea toate acestea în mod perfect. Ce priveliște de har va fi! Va fi numai desfătare și adorare cînd voi vedea toate acestea, mai deplin decît așa cum ador și sînt mulțumit acum. Aceasta este a cunoaște așa cum am fost cunoscut și a-L vedea pe Dumnezeu în toate căile Sale față de mine. Dar este și un alt efect în prezent. Noi ne vom arăta înaintea lui Dumnezeu. Acum credința anticipează acest lucru și are astfel un efect sfințitor practic, ne ține sub privirea lui Dumnezeu. Noi sîntem arătați înaintea lui Dumnezeu, nu numai că vom fi arățați.

Și avem nevoie de acest lucru. Oricît de sfînte sentimente ar fi partea noastră cea mai înaltă (și sînt), noi toți avem nevoie să fim cu conștiința înaintea lui Dumnezeu, trecînd prin această lume potrivit judecății pe care El o are despre lucruri.

Cu un cuvînt, sentința zilei de judecată a trecut peste sufletul celui credincios și el crede acest lucru. El a recunoscut, printr-o lucrare dumnezeiască în propriul său suflet, ce este

păcatul înaintea lui Dumnezeu, așa cum scaunul de judecată va arăta. Simțirea poate fi mai adâncă sau mai puțin adâncă, dar dacă cineva este creștin, este clar în această privință. Apoi el a recunoscut că Cel care este Judecătorul celor vii și al celor morți, Domnul Isus Hristos, a fost de asemenea (anticipând acea zi) Mîntuitor înainte de a fi Judecător și a purtat păcatele lui în trupul Său pe lemn și, în ascultare, a băut paharul mîniei. Aceste păcate pentru care el însuși ar fi trebuit să fie judecat și desigur condamnat pe drept, au fost purtate deja de un Altul și acest Altul este chiar Judecătorul. Și dacă n-ar fi fost așa, el ar fi condamnat. El recunoaște că aceasta este o lucrare perfectă; este perfectă în toate privințele, perfectă ca să slăvească pe Dumnezeu și perfectă în privința tuturor păcatelor lui. Și cînd el va fi arătat înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, el va fi chiar înaintea Aceluia care le-a înlăturat. Hristos S-ar tăgădui pe Sine însuși dacă i le-ar mai aduce înainte.

Și, mai departe, în ce stare apare creștinul înaintea Domnului? Este înviat în slavă. Nici o judecată nu i s-ar putea face, care să poată atinge ființa sa în slavă, căci el este în slavă deja cînd apare acolo. „Cînd Se va arăta El, vom fi ca El, căci îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Ce este judecata, dacă sîntem cu totul asemenea Judecătorului și El însuși este dreptatea noastră? „În felul acesta a fost desăvîrșită dragostea față de noi, ca să avem deplină siguranță în ziua judecății” 1 Ioan 4.17).

Cînd plecăm de pe pămînt sau părăsim acest trup, sîntem împreună cu Hristos, prezenți înaintea Domnului (așa cum se spune), în cer. Ar putea Pavel sau Ștefan să fie scosi afară din cer ca să fie condamnați? Nu așa învață Scriptura. Ea învață o mîntuire îndeplinită, datorită căreia, fiind îndreptățiți, avem pace cu Dumnezeu și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. în ea putem spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” „Dumnezeu este Acela care îndreptățește; cine-i va condamna?” (Romani 8.31-34).

Și apoi cum vor ajunge cei credincioși înaintea scaunului de judecată al lui Hristos? „Să nu vi se tulbure inima”, spune Domnul în Ioan 14. „Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine însumi, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi”. Deci calea pe care eu voi ajunge înaintea lui Hristos este cea în care îmi dau seama că El atît de mult mă iubește, încît El însuși mă va aduce acolo ca să pot fi împreună cu El. Și așa ne învață apostolul în Tesaloniceni 4.16,17. „însuși Domnul, cu un strigăt de strîngere laolaltă... va coborî din cer și întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii care rămînem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. Aceasta este calea binecuvîntată pe care vom ajunge la scaunul de judecată.

Este important lucru ca niciodată să nu luăm un simplu text al Scripturii ca o doctrină. Văd pe unii oameni plini de teamă cu privire la unele texte și învățături, și îmi dau seama că totuși toate acestea nu se potrivesc cu poziția lor. Și deseori este vorba de lucruri care nu ne privesc pe noi direct.

Cu frică și cutremur

- Filipeni 2.12,13 -

Pavel știa că într-o zi va fi împreună cu Stăpînul său și va fi asemenea Lui. De aceea, pînă ce avea să ajungă acolo, el știa că nimic altceva nu l-ar putea satisface pe deplin decît numai Hristos, de aceea, mînat de afecțiuni cerești, el alerga mai departe spre acel moment binecuvîntat.

Prin har, orice creștin este așezat pe același drum. La punctul de plecare, el este împăcat cu Dumnezeu; și această împăcare a devenit punctul de pornire pentru toate celelalte binecuvîntări. Domnul l-a chemat cu o chemare cerească și a pus în inima lui gînduri duhovnicești. Harul a format o legătură strînsă între creștinul care este pe pămînt și Hristos care este sus. Dar dacă această legătură binecuvîntată nu este susținută, afecțiunile cerești din inima copilului lui Dumnezeu pot ajunge ador-mite și reci. Siguranța mîntuirii poate să rămînă, totuși, ca ceva izolat; însă afecțiunile duhovnicești sînt pierdute.

„Duceți pînă la capăt (lucrați) mîntuirea voastră cu frică și cutremur". Întîmpinăm greutăți pe cale, deși sîntem siguri că vom ajunge la capăt. Deși alergarea nu este temeiul pentru care sîntem accep-tați, totuși ea nu este din această cauză un lucru lipsit de însemnătate. Ce privilegiu și ce onoare să fii un instrument al lui Dumnezeu în lupta cu Satan! Și totodată ce răspundere! Nimeni nu poate sta în picioare în această luptă, dacă este nepăsător, dacă lucrează într-un spirit nepotrivit, dacă cedează firii păcătoase.

Deseori aceste cuvinte „cu frică și cutremur" sînt folosite ca să arunce o îndoială asupra relațiilor noastre cu Dumnezeu. Totuși nu în privința aceasta avem să ne temem. Sîntem în mijlocul ispitelor, toate lucrurile din jurul nostru și îndeosebi puterea lui Satan, caută să ne împrăștie gîndurile și să ne abată inimile de la Hristos. Și apostolul subliniază acest lucru, că acum, cînd el nu mai era prezent, ei singuri să aibă grijă de acestea. El lucrase pentru ei cînd a fost cu ei, el dăduse piept cu vrăjmașul, în înțelepciunea și puterea apostolică. Dar acum el era în închisoare cînd le scria acest lucru. Le spune: „Acum trebuie să luptați voi înșivă". Și ei aveau să facă aceasta, căci Dumnezeu era Cel care lucra în ei. Contrastul este nu între Dumnezeu și ora, care ar lucra, ci între Pavel și filipeni. Dumnezeu este Cel care lucra în ei,

dar Pavel nu mai era de față. Și dacă l-au pierdut pe Pavel, Dumnezeu care lucra în ei era totuși prezent cu ei.

Cînd apostolul vorbește de „a duce pînă la capăt (a lucra) mîntuirea noastră cu frică și cutremur”, el nu are în vedere îndreptățirea, nici poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Mîntuirea în epistola către Filipeni este totdeauna înfățișată ca finalul alergării, ca finalul ei în slavă. Care a fost rezultatul răscumpărării pentru Israel? Ei au intrat nu în Canaan, ci pe drumul care îi ducea prin pustie. Fiind creștin, eu am de urmat această cale, slăvind numele lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Diavolul caută să mă deruteze sau să mă oprească în înaintare, de aceea e vorba de frică și cutremur. Un israelit în pustie nu punea niciodată întrebarea dacă era în Egipt sau nu. Un creștin care se îndoiește, nu știe că a fost răscumpărat. Israelitul putea să nu culeagă mana într-o zi și în felul acesta să nu aibă ce mânca în acea zi; dar nici gînd că ar mai fi fost în Egipt.

Satan este pe urmele noastre chiar și în clipa de față. Nu vei face nici doi pași după ce ai ascultat Cuvîntul lui Dumnezeu, fără ca Diavolul să nu caute să-ți răpească roada pe care ai fi putut-o lua. Va face tot ce îi stă în putință pentru a trezi în tine mîndria și pentru a te împiedica astfel să arăți însușirile lui Hristos, pe care ni le prezintă Scriptura. Dacă ai fi convins că ai datoria să arăți aceste însusiri ale lui Hristos în tot timpul călătoriei prin această lume și că Satan este mereu la lucru, căutînd să te împiedice, ai socoti că acesta este un lucru deosebit de serios și ai înțelege ce spune Petru: „Dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire, pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre” (1 Petru 1.17).

Satan caută să-mi murdărească picioarele, ca să mă facă să necinstesc pe Hristos în chipul cel mai înjositor. Sînt în luptă cu Satan, cu lumea și cu mine însumi, dar sînt în pace deplină cu Dumnezeu. A duce pînă la capăt mîntuirea noastră este un lucru cu totul diferit de relația noastră veșnică pe care o avem cu Dumnezeu și trebuie să ne păzim să nu confundăm pe una cu cealaltă. Legătura mea cu Dumnezeu este perfectă și statornicită pentru tot-deauna, iar încrederea mea în Dumnezeu mă face în stare să lucrez așa cum mă îndeamnă El.

Oare puțini mîntuiți?

- Luca 13.23 -

„Oare puțini să fie cei care sînt mîntuiți?” Cuvîntul folosit aici, în Septuaginta înseamnă o rămășiță sau „cei care ar trebui să fie mîntuiți”. Întrebarea de fapt era dacă această rămășiță ar fi formată din mulți sau puțini care vor fi cruțați cînd va veni judecata. De aceea, fiind o întrebare mai degrabă nefolositoare, Domnul nu răspunde la ea, ci le spune: „Luptați-vă să

intrați pe ușa cea strîmtă". Și ușa cea strîmtă era primirea lui Hristos în acel timp.

Cine va răbda pînă la sfîrșit

- Matei 24.13 -

Domnul vorbea despre Ierusalim și despre templu, într-o perioadă care nu are nimic a face cu dispensația așa numită creștină, adică perioada Bisericii. Domnul vorbea despre templu și ucenicii îi arătasera clădirile templului (versetul 1). Atunci ei nu știau nimic despre Biserică, nici nu se gîndeau la ea în întrebările care le puneau. El vorbește ucenicilor Săi ca aparținînd atunci rămășiței iudaice. Vor fi urîți de toate neamurile din cauza numelui lui Hristos; vor fi de asemenea trădări, mulți se vor poticni, vor fi proroci mincinoși printre ei, pretinzînd că au aceeași nădejde, iar înmulțirea fărădelegii va răci sufletele multora. „Dar cine va răbda pînă la sfîrșit, va fi mîntuit.” Toate acestea îi presupun pe ucenici în relații iudaice.

Nu înseamnă totuși că mărturia lui Dumnezeu va fi limitată la evrei. Dar, oricît s-ar întinde această mărturie, Domnul vorbește aici despre cei care vor fi în legătură cu nădejdlile, gîndurile și împrejurările iudeilor. Mărturia evangheliei împărăției va fi dusă în toată lumea, la toate neamurile. Aici nu este vorba de mîntuirea personală sau de unirea Bisericii într-un singur trup cu Hristos, ci de „evan-ghelia împărăției” (evanghelia pe care Isus a predicat-o iudeilor; nu moartea Sa, care nu era prețuită de iudei; căci ea a fost o consecință a necredinței lor față de evanghelia care le-a fost predicată, ci mărturia că împărăția era aproape) care va fi vestită neamurilor.

Cei dreپți mîntuiți cu greu

- 1 Petru 4.18 -

În mod evident, aici nu este vorba de răscumpă-rare sau de îndreptățire, și nici de comunicarea vieții; cei cărora se adresa apostolul aveau toate acestea. Pentru apostol, „mîntuirea” este nu numai bucuria prezentă a salvării sufletului, ci și izbăvirea deplină a celui credincios, care va avea loc la veni-rea lui Hristos în slavă.

Sînt privite toate ispitele, toate încercările, toate pericolele prin care va trece creștinul ca să ajungă la capătul călătoriei. E nevoie de toată puterea lui Dumnezeu, de înțelepciunea dumnezeiască, călăuzind și suținînd credința, ca să-l păstreze pe creștin nevătămat prin pustie, unde Satan folosește toate șiretlicurile sale ca să-l facă să piară, dacă s-ar putea. Puterea lui Dumnezeu va lucra; dar, din punct de vedere omenesc, greutățile sînt aproape de netrecut. „Și dacă cei dreپți scapă cu greu, ce se va face cu cel nelegiuit și cu cel păcătos?”

Eu însumi lepădat

- 1 Corinteni 9.27 -

Apostolul presupune un caz: cineva predica altora și el însuși se pierdea. Pavel era pe deplin sigur cu privire la situația lui. Dar el spune că, dacă ar fi predicat numai, ar fi avut siguranță într-un mod greșit; dar el nu lovea în vânt, el era sigur pe drept cuvânt.

Nimic mai simplu ca ceea ce ne spune 1 Corinteni 9.27. Apostolul trăia ca un creștin plin de o grijă sfântă, pentru ca și atunci când predica, să nu fie un predicator bun pentru alții, iar el însuși un dezaprobat. Foarte simplu și corect, și în același timp o înștiințare pentru cei angajați într-o astfel de lucrare.

Nu este nici o îndoială că acest cuvânt, „lepădat”, are sensul de „reprobat” (respins la probă) sau „bun de nimic”. Nu pot înțelege de ce găsesc unii vreo greutate în acest loc. Este cu putință ca cineva să fie un predicator — nimic altceva — și totuși el însuși să fie dezaprobat. Și aceasta este tot ceea ce spune acest verset.

Pilda celor zece fecioare

- Matei 25 -

Aici nu este vorba de Biserică, căci Domnul nu putea prezenta Biserica, în calitatea ei de biserică, în felul acesta. Adică El nu putea, prezentînd într-adevăr biserica, s-o compare cu zece fecioare care erau în atitudine de așteptare, ca un cortegiu (suită) la nunta Domnului cu o mireasă cu totul diferită de biserică. Biserica nu este o însoțitoare la nuntă! Dar starea împărăției în acel timp va putea foarte bine să fie comparată cu o astfel de situație. În adevăr, când Domnul va veni ca Fiul al Omului să execute judecata împotriva robului nevrednic și împotriva lui Israel, și să primească Ierusalimul și poporul evreu ca ai Săi, atunci împărăția cerurilor va putea fi privită sub acest punct de vedere. Vor fi persoane care vor ieși în întâmpinarea Lui; vor fi tocmai cele care vor reprezenta împărăția. Nu e vorba nici de a semăna, nici de a cumpăra ogoare, nici de a despărți peștii buni. Nu mai era vorba de activitatea împărăției, ci de purtarea celor care, fiind chemați, s-au dus să-L întâmpine pe Mire. Problema care ne este pusă aici înainte nu este cea a miresei, ci a situației celor care așteaptă venirea din nou a mirelui. Și tocmai așa s-a întâmplat: așteptarea mirelui a fost uitată.

S-ar putea pune întrebarea: Vorbește Domnul aici despre Biserică? Adică aceste îndemnuri și aceste pilde ți se aplică ție, care ești mădular al Bisericii? Desigur, toate ne sînt spre învățătură. Biserica însă este un cuvînt deosebit de prețios. Dacă vom căuta felul cum este folosit acest cuvînt în epistole, vom vedea că el se găsește în epistolele lui Pavel, dar nu se

găsește în epistolele lui Petru, este numai întâmplător citat în Iacov, și o singură dată în 3 Ioan 3, vorbind despre purtarea ca per-soane aici pe pământ. În Apocalipsa este vorba de anumite biserici, dar niciodată despre „Biserică”, în afara expresiei „Duhul și Mireasa zic: Vino!” Într-un cuvânt, numai Pavel tratează acest subiect și folosește acest cuvânt, aplicându-l tuturor mădularelor lui Hristos, ca unitate, deci unei sin-gure Biserici sau unui singur trup. Aici însă avem: „împărăția cerurilor (nu Biserica) se va asemana...”

Biserica prezintă totdeauna ideea de trup, pe pământ supusă unei perioade de încercări, dar unită cu Hristos în cer; Biserica sau Adunarea este în întregime numai pentru El, separată de orice alt sistem, ca să fie a Lui, ca o soție pentru soțul ei. Împărăția cerurilor presupune nu numai Biserica, ci și alți oameni pe pământ; cîrmuirea lui Dumnezeu se exercită peste unele stări de lucruri, dar în ansamblu împărăția cerurilor lasă să se continue cursul cîrmuirii lucrurilor aici pe pământ, însă în împrejurări noi.

În această istorisire a celor zece fecioare avem arătată întinderea pe care o poate lua mărturia dată în afară. Deși erau numai cinci fecioare înțelepte, totuși au ieșit să întâmpine pe mire toate zece. Ele semănau unele cu altele în exterior: toate aveau candelile mărturiei. În ce se deosebeau? În aceasta: le lipsea tocmai acel singur lucru de care aveau nevoie ca să primească pe mire: ele erau fără lumina cu care să-L poată întâmpina pe Domnul. Aveau nevoie tocmai de acel singur lucru care le putea face în stare să fie însoțitoare ale Stăpînului, aveau nevoie să fie părtașe la firea dumnezeiască, să fie în lumina părtașiei, să fie Dumnezeu Cel care locuia în ele prin Duhul Sfînt. Ele ar fi avut nevoie de sentimente potrivite, lucrate în suflet de către unt-delemnul bucuriei, ungerea Duhului care umplea inima fecioarelor înțelepte și care așteptau venirea marelui. De acest lucru aveau ele nevoie! Dar lucrarea Duhului Sfînt o are cel ce este credincios, și este ceea ce face deosebirea de seamă dintre credincios și lume.

Vița și mlădițele

— Ioan 15 —

Începutul acestui capitol și tot ce se referă la viță aparțin de poziția pămîntească — în care Isus a fost pe pământ — de relațiile Lui cu ucenicii pe pământ și care nu merg dincolo de această poziție.

„Eu sînt adevărata viță”. Domnul sădise o vie pe care o scosese din Egipt (Psalmul 80.8); așa a fost Israel din fire. Dar el n-a fost adevărata viță. Adevărata viță a fost Fiul Său pe care L-a adus din Egipt — Isus. El Se prezintă în felul acesta ucenicilor. El nu este arătat aici așa cum avea să fie după plecarea Sa; El a fost așa pe pământ și în mod deosebit pe pământ. Nu

putem vorbi de a sădi vița în ceruri, nici de a curăți acolo mlăditele. Adevărata vită deci nu este Israel. În contrast cu Israel este Hristos, însă Hristos ca fiind pe pământ, luând locul lui Israel, ca adevărata viță. Tatăl cultivă această viță pe pământ. Nu este nevoie de viticultor în ceruri. Cei care s-au atașat de Hristos ca rămășiță a lui Israel, ucenicii, aveau nevoie de această îngrijire. Și aceste mlădițe purtătoare de roade sînt văzute pe pământ, iar Domnul le spune: „Acum voi sînteți curați din cauza Cuvîntului pe care vi l-am spus”. „Voi sînteți mlădițele”. Iuda nu mai era acolo între ei, tot așa și ucenicii care nu mai veneau după El. Ceilalți trebuiau puși la încercare și curățiți, pentru ca să poată purta și mai multă roadă.

Nu mă îndoiesc că această relație, în principiu și într-o analogie generală, încă rămîne. Cei care spun că sînt credincioși, care se alipesc de Hristos ca să-L urmeze, vor fi curățiți, dacă au viață; dacă nu, ceea ce au va fi înlăturat. Observați că aici Domnul vorbește numai de cuvîntul Său — cel al adevăratului proroc — și despre judecată, atît în disciplinare cît și în tăiere. Prin urmare, aici El nu vorbește despre puterea lui Dumnezeu, ci de răspunderea omului, răspundere căreia omul nu va fi în stare să-i facă față fără har. Și aici este vorba de o răspundere personală.

Viticultorul caută roadă. Dar din comparația făcută putem învăța o totală dependență de viță, ca mijloc de a aduce roadă. Și El arată că ucenicii care sînt pe pământ trebuie să fie curățiți de Tatăl; iar dacă „cineva” (căci în versetul 6 El cu multă grijă schimbă expresia, deoarece El Își cunoaște ucenicii și spusese deja că ei erau curați), un om, cineva, nu aduce roadă, va fi tăiat. Subiectul aici nu este relația cu Hristos încheiată pe vecie în ceruri, prin Duhul, relație care nu poate fi nici atinsă, nici pierdută, ci este vorba de această legătură care, chiar dacă este începută aici pe pământ, ea este oricum vitală și veșnică — sau poate să nu fie.

Roadă trebuie să fie dovada acestei relații. Hristos era deci adevărata viță, Tatăl era viticultorul, cei unsprezece erau mlădițele. Ei aveau să rămînă în El, fapt care se realiza prin gîndul de a nu produce altă roadă decît în El, privind la El. Mai întîi are roadă Hristos. Dependența, exercițiul practic al inimii de a se apropia de El și de a se încrede în El, este de cel mai mare folos. În felul acesta, Hristos este în ei un izvor constant de putere și de roadă. El avea să fie în ei, și în afara Lui ei nu puteau să facă nimic. Dacă prin rămînerea în El, ei aveau puterea prezenței Sale, ei aveau să aducă tot mai multă roadă. Totuși dacă „un om”, „cineva” (El nu spune „ei”; El îi cunoștea ca fiind mlădițe adevărate și curate) nu rămînea în El, avea să fie aruncat afară și ars.

Vei fi tăiat și tu

- Romani 11.21,22 -

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Vezi deci și bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei care au căzut, și bunătate față de tine, dacă rămâi în bunătatea aceasta; altfel vei fi tăiat și tu". Dum-nezeu poate tăia biserica de nume, în deplină ar-monie cu ce S-a descoperit El însuși a fi, deoarece aici nu este vorba de harul Său, de bunătatea Sa sau de mântuirea personală, ci numai de răspundere. Și aceasta face ca purtarea Sa față de aceste biserici să fie o înștiințare deosebit de serioasă pentru noi, știind că același principiu se aplică atât mărturiei neamurilor, cât și iudeilor. Dumnezeu va împlini până la cel mai mic cuvânt făgăduit lui Israel. Totuși noi toți știm ca un fapt că Dumnezeu a pus deoparte pe Israel ca mărturie vizibilă, care să-I poarte numele în lume. Și El în același fel va înlătura biserica, dacă ea dă greș în răspunderea pe care o are pe pământ. În felul acesta vedem cum Dumnezeu Își menține cârmuirea cu privire la mărturia pe care trebuie s-o dea poporul Său în fiecare dispensație și că, deși mântuirea individuală este asigurată pentru totdeauna în mod individual persoanelor, atât în Israel cât și în Biserică, amîndouă vor fi puse deoparte în ce privește mărturia lor publică.

A stăruit biserica în bunătatea lui Dumnezeu? Ceea ce vedem acum în creștinătate este oare ce a pus Dumnezeu în Biserica Sa la început — sau este cu totul altceva? Nu s-a îndreptat biserica de nume spre ceremonii și forme, și spre tot felul de lucruri care nu sînt deloc Hristos, pentru a fi mîntuiți? N-a stăruit în bunătatea lui Dumnezeu! Poți să vezi acest lucru din belșug, chiar și conștiința ne spune că așa este. Dar, dacă n-a continuat în bunătatea lui Dumnezeu, întreaga creștinătate, spune apos-tolul, va fi tăiată și iudeii vor fi altoiți din nou. Nu poate fi nici o îndoială în privința aceasta. Îndată ce Domnul va strînge adevărata Biserică a lui Dum-nezeu și o va lua în cer, El va așeza din nou pe Israel.

A spune că trupul lui Hristos sau vreun mădular adevărat al acestui trup va fi tăiat de la Hristos, ar fi, pur și simplu, un lucru monstruos. Însă sistemul religios exterior, care a înlocuit iudaismul, da, va fi tăiat. Trupul, așa cum îl vede Dumnezeu, este tot-deauna real, nu poate să existe vreun mădular fals în el, căci trupul este format de Duhul Sfînt. Nu trebuie să confundăm ce zidește Hristos și ce zidește omul. Porțile Locuinței Morților nu vor birui ceea ce zidește Hristos. În lucrarea omului însă, ne putem aștepta și la lemn, fin, trestie, ne putem aștepta să găsim o casă mare, în care sînt și vase de necinste, o formă de evlavie care-i tăgăduiește puterea, de care trebuie să ne depărtăm.

Îți voi lua sfeșnicul

— Apocalipsa 2 și 3 —

Aici nu indivizii sînt judecați, ci bisericele. Deși fiecare în parte poate auzi aceste înștiințări și poate profita de pe urma lor, Duhul vorbește bisericilor. Iar dacă biserica nu dă nici un răspuns, nu se pocăiește și nu practică faptele de la început, nu se întoarce la dragostea dintîi, atunci sfeșnicul îi este luat.

Nici una din biserici nu este prezentată aici sub aspectul de lucrare a lui Dumnezeu. Fiind vorba de o cercetare judecătorească, Dumnezeu nu poate să judece propria Sa lucrare (abia dacă este nevoie să spun acest lucru), ci El judecă lucrarea omului, pe baza răspunderii.

Aici nu este vorba de mîntuirea personală, ci de vasul de care Dumnezeu Se servește ca să ducă numele Său înaintea lumii. Fiecare în parte care crede, va merge în cer, însă vasul mărturiei care nu și-a făcut datoria, va fi zdrobit. Dumnezeu arată o îndelungă răbdare; însă dacă, după tot ce a făcut, via Sa nu produce decît struguri sălbatici, ea trebuie tăiată. Fără îndoială, o rămășiță credincioasă este luată în cer, dar vasul este lepădat ca mărturie pe pămînt.

Am să te vărs din gura Mea

— Apocalipsa 3.16 —

Veți spune: Cum se poate să fie biserica vărsată din gura lui Hristos, cînd ea este trupul lui Hristos și ea trebuie să fie cu El în slavă? Acest gînd este adevărat, dacă ne referim la trupul lui Hristos. Dar observați că biserica exterioară, pe pămînt, nu-și pierde niciodată răspunderea, oricare i-ar fi starea. Ori de cîte ori este privită ca fiind pe pămînt, ea este răspunzătoare de purtarea ei. Dacă slujitorul necredincios n-a făcut voia stăpînului său, el trebuie să fie tratat nu ca nefiind deloc slujitor, ci ca un fățarnic, potrivit cu poziția în care a fost găsit; și nu ca fiind într-adevăr slujitor, căci în realitate el niciodată n-a slujit. Nu i s-a spus: Tu nu ești slujitor; ci: „Luați slujitorul fără folos și aruncați-l în întunericul de afară și dați-i partea împreună cu cei fățarnici”. Astfel, el a fost condamnat pe baza mărturiei lui. Să ne amintim că biserica de nume este cea care va fi vărsată din gură, și nu biserica Dumnezeului Celui viu, trupul și mireasa lui Hristos.

Se va ajunge aici, ca biserica de nume să fie vărsată din gura Sa! Dar să ne amintim că aici nu este vorba de mîntuire, ci de mărturia înaintea lumii.

Cu neputință, dacă au căzut...

— Evrei 6 —

A te întoarce iar la cele dintâi lucruri evreiești, după ce ai primit făgăduința credinței într-un Hristos ceresc, înseamnă a fi pe drumul uitării lui Hristos Însuși. Pentru o astfel de cădere nu este îndreptare. Toate caracteristicile menționate în versetele 4 și 5 din Evrei 6 s-ar putea ca cineva să le aibă, fără să fie un om născut din Duhul. Cineva poate să fie însoțitor al Duhului Sfânt, adică să participe la lucrările Lui, fără să fi primit într-adevăr Duhul Sfânt care locuiește în cei sfinți și este în ei pecete a credinței și a răscumpărării lor.

Este posibil ca Duhul să lucreze asupra unui om, fără ca să fie o lucrare lăuntrică și care să dea viața. Cazuri de felul acesta nu lipsesc în Vechiul Testament, cum sînt cele ale lui Balaam, al împăratului Saul și al altora. În Noul Testament nu găsim aceleași cazuri, dar lucrul acesta este presupus (1 Corinteni 1, Evrei 6). Iar puterea de a face minuni, fără o schimbare a vieții prin Duhul, este clar prezentată de către Domnul Însuși, în Matei 12.26,27. Domnul nu tăgăduiește faptele, dar spune că nu cunoaște pe cei ce le-au făcut (Matei 7). Iuda a fost trimis în felul acesta.

În starea de copii despre care este vorba în versetele 1-2, descoperirea nedeplină cu privire la Mesia, anunțată cel mult de făgăduințe și prorocii, este totul; iar închinătorii erau lăsați sub jugul ceremoniilor și simbolurilor, deși aveau la dispoziție anumite adevăruri fundamentale. Ori de cîte ori se vorbește de cădere în Evrei, totdeauna este o cădere fatală și fără nădejde, ducînd la pierzare. De fapt nu este cădere, simplu, ci terminare, lepădare publică, apostazie. În Evrei 6 nu se vorbește deloc despre întoarcerea la Dumnezeu și nici de o primire a iertării păcatelor, ci de bucuria pentru anumite privilegii ale creștinismului și despre lepădarea lor, care înseamnă o apostazie finală și fără nădejde. Și nu numai în acest loc, dar în toată epistola către Evrei, cînd se vorbește de un final, în lepădare de credință, nu mai este posibilă îndreptarea. Și nu este cu putință de a aduce înapoi astfel de suflete.

Un om poate să se găsească în sfera unde Dumnezeu lucrează în har, el ar putea merge atît de departe încît să mărturisească lucrurile credinței și poate, după toate acestea, să rămînă neîntors la Dumnezeu, cu toată părășia pe care o avusese în binecuvîntările lui Dumnezeu. La urmă, cînd va veni vremea, se va arăta că, deși a primit ploaie din cer, terenul a rămas sterp.

Totuși starea cititorilor epistolei către Evrei dădea nădejde pentru lucruri mai bune decît această imagine. Păstrarea binecuvîntării lui Dumnezeu care a venit peste ei prin Cuvînt a adus roade. Dumnezeu putea recunoaște munca lor și lucrarea lor de dragoste.

Îndată ce înțelegem că acest loc este o comparație a puterii sistemului spiritual cu cel

evreiesc și că el vorbește de părăsirea sistemului spiritual, după ce a fost cunoscut, greutățile dispar. Posedarea vieții nu este presupusă, nici nu este atinsă o astfel de problemă; apostolul vorbește nu despre viață, ci despre Duhul Sfânt ca o putere prezentă în creștinătate. „A gusta cuvântul cel bun” înseamnă a fi înțeles cât de prețios este acest cuvânt și nu a fi adus la viață prin el.

Se va observa că acest loc este o comparație între ceea ce era înainte și după ce Hristos a fost slăvit, starea și privilegiile celor care spun că sînt credincioși în aceste două perioade, fără să fie vorba de o întoarcere personală la Dumnezeu. Cînd era puterea Duhului Sfânt prezentă și era o descoperire deplină a harului, dacă cineva părăsea adunarea, cădea de la Hristos și se întorcea iar la lucrurile dinainte, nu mai era mijloc de înnoire și de pocăință.

Dacă unii oameni erau însoțitori ai Duhului Sfânt, nu înseamnă deloc că era viață în ei. Poate să fie ceva lumină într-un suflet, fără cea mai ușoară urmă de viață. În cazul lui Balaam citim că Duhul Sfânt a venit peste el și el avea să vadă bine-cuvîntările poporului lui Dumnezeu și să vorbească despre ele. Avea ceva lumină, dar în sufletul lui era întuneric și el avea să spună: „Îl văd, dar nu acum”... Aceasta este cu totul altceva decît de a avea viața. Puteți vedea un om foarte aproape de viață, văzînd binecuvîntările cerești; dacă ele sînt recunoscute, dar lepădate, ce altceva ar mai fi putut rămîne?

„Au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu”. Simon Magul este un exemplu în această privință.

„Puterile veacului viitor.” Sînt minunile care înseamnă biruință asupra unor manifestări ale Satanei. În viitor aceste puteri vor obține biruința asupra puterii Satanei. Simon Magul a dorit această putere cînd a văzut-o.

„Este cu neputință, dacă au căzut... deoarece ei ar răstigni din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu.” Neamul lui Israel L-a răstignit, dar ei nu știau ce fac. Dar acum, aceștia știu ce fac, nu mai este ignoranță.

Sînt unii care primesc cuvântul de îndată și cu bucurie — și chiar acest fapt dovedește că nu este ceva real în ei. Îl primesc cu bucurie și îl părăsesc în necaz. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu aduce totdeauna bucurie. Cînd el vine și atinge conștiința, răscolește pămîntul întelenit și judecă gîndurile și intențiile inimii, atunci nu este bucurie. Cuvîntul pune la chin inima, dar aceasta este pentru viață și duce la sănătate. Aici este nu numai bucuria de a auzi despre el, dar și de a fi gustat cuvântul cel bun despre un Hristos slăvit, ceresc. Nu despre aducerea la viață se vorbește aici.

Se poate ca cineva să guste din aceste puteri, fără să fie pecetluit cu Duhul Sfânt. Dar dacă

sînt credincios, am această pecete, am fost chiar zdrobit în mine însumi și n-am primit cuvîntul cu bucurie. Sînt un păcătos, nici un bine nu este în mine. Este o problemă directă între sufletul meu și Dumnezeu, nu cum a fost cu Simon Magul, care credea minunile care se făceau, deci în afara lui.

Înainte de a mă fi întors la Dumnezeu, eu am crezut că a existat Isus, la fel cum cred și acum. Cînd Hristos era pe pămînt, erau oameni care Îi vedeau minunile și apoi își vedeau de drum. Dar cînd Duhul lui Dumnezeu lucrează în inimă, El arată ce sîntem și face să ne supunem dreptății lui Dumnezeu. El răscolește tot sufletul și ființa omului, îl face să se supună dreptății lui Dumnezeu, îi arată locul în Hristos și-i arată că este în El. Acesta este un lucru cu totul diferit de a vedea numai lucrurile din afară. Iar dacă înlături aceste lucruri slăvite, nu mai rămîne nimic altceva pentru tine. Dacă nu Îl vei avea pe Hristos, nu vei avea nimic.

Apoi ce urmează arată că nu poate să mai fie vreo schimbare în om. „Pămîntul care este adăpat de ploaie... are parte de binecuvîntarea lui Dumnezeu; dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat". Este același pămînt, ploaia cade peste el, dar aduce mărăcini. Rezultatul vieții este văzut în roadă, nu în putere. Măgărița necuvîntătoare putea să vor-bească, dar aceasta era putere, nu viață spirituală.

„Chiar dacă vorbim astfel, preaiubiților, totuși despre voi sîntem încredințați de lucruri mai bune și care însoțesc mîntuirea" (versetul 9). Aici este osteneala dragostei lor; deci era viață. Poate era numai puțină roadă, dar pomul nu este mort dacă aduce cît de neînsemnată roadă.

Cînd sămînța cade în locuri stîncioase, încolțește îndată; nu are rădăcină. Cînd Cuvîntul nu atinge conștiința, nu este rădăcină, nici viață și deci nici roadă. Poți să-L plîngi pe Hristos și să nu ai viață, ca fiicele Ierusalimului. Firea păcătoasă poate să meargă alături de El, fără să aibă nicidecum viață dumnezeiască. Se poate să fie lucrări de minuni, fără a-L cunoaște pe Domnul sau a fi cunoscut de El. Un atom de zdrobire de duh este mai bun decît dacă ai umple orașul cu minuni.

Biserica de nume este exact în situația arătată de Evrei 6.6. Ea se va lepăda de Hristos și va fi tăiată. În Romani 11 este prorocit că, dacă nu continuă în bunătatea lui Dumnezeu, ea va fi tăiată. Apostazia va veni și nu va fi cu putință să fie iar o înnoire spre pocăință.

Dacă păcătuim cu voia

- Evrei 10.26 -

Dacă ai spune: „Eu părăsesc strîngerea laolaltă a lui Hristos" — totuși nu este altă jertfă pentru păcat, decît cea care a fost adusă. Dacă tu calci în picioare sîngele acestei jertfe, știind

ce este ea (cunoscînd-o doar, nu fiind născut din nou), partea ta este aceeași cu acelor împotriviți. O persoană care vede adevărul și îl părăsește este totdeauna mai rea decît oricare alta, este un adversar. Dacă cineva alege păcatul în locul lui Hristos, nu mai este altă jertfă. Este cazul unei părăsiri pe față a Dom-nului, pentru propria ta voie păcătoasă. Aici nu este vorba nici de cădere, nici de apostazie.

Iudeii sub lege erau dispuși să se întoarcă la alte jertfe. Sub evanghelie, această posibilitate nu mai există.

Dacă rămîneți

- Coloseni 1.23 -

„Dacă rămîneți întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei”. Cînd este vorba de creștinul în Hristos, niciodată nu întîlnim vreun „dacă”. Nu pot spune „dacă aș fi în localitatea C.”, deoarece aici sînt. Nu există „dacă” în privința locului în Hristos, nu există condamnare.

Dar este și un alt aspect prin care putem privi la creștin, ca cel care aleargă spre slavă. Găsim acest lucru în special în epistola către Evrei. Sfinții sînt văzuți aici ca fiind pe pămînt, iar Hristos, Fiul lui Dumnezeu și al Omului este în cer. Și de aceea aici nu găsiți adevărul cu privire la a fi una cu Hristos, trupul cu Capul său. Ori de cîte ori creștinul este privit pe calea lui prin această lume, intervin acești „dacă”; numai cu ei capeți mărturia binecuvîntată despre credincioșia lui Dumnezeu care ne poartă către cer.

În ce privește acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu și valoarea sîngelui lui Hristos nu există „dacă”. Cînd Israel a fost răscumpărat din Egipt, atunci n-a fost nici un „dacă”. Tot așa o singură jertfă a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sînt sfințiți.

Dacă păstrăm pînă la sfîrsit încrederea

- Evrei 3.6,14 -

În Evrei 3.6 apostolul îi avertizează pe evreii care mărturiseau că sînt credincioși, împotriva întoarcerii lor înapoi și a părăsirii începutului încrederii lor. Dacă făceau așa, arătau că ei nu făceau parte din casa lui Hristos, peste care El singur era stăpîn. El, împreună cu Dumnezeu, a creat toate lucrurile, dar într-o situație mai intimă El a zidit propria Sa casă. Și toți cei care-L părăseau, dovedeau că nu făceau parte din această casă.

Ah! spun unii, nu fi prea încrezător, deoarece există un „dacă”... Dar acest cuvînt este dat ca să-mi stînjenească încrederea? De fapt ce au crezut ei? Că Hristos a venit, un Mîntuitor ceresc, deci mult mai presus de un Mîntuitor pămîntesc. Să nu părăsești acest fapt. Este o teamă de a

părăsi această încredere și nu de a fi prea încrezători. În cine să mă încred? În mine însumi? Oh, de aş avea o deplină neîncredere în mine! Dar să nu ai încredere în Hristos? Va fi vreodată ochiul Lui neatent sau inima Lui va putea fi vreodată rece? Va înceta El să mijlocească? O dovadă că sînt o piatră adevărată în casă este că țin cu tărie această încredere.

Dacă ești sub lege, atunci este un alt lucru; n-ai încredere în El. Iar dacă este vorba de neîncredere, în ce să nu te încrezi? Dacă te încrezi cît de puțin în om, aceasta este o dovadă că n-ai înțeles că ești pierdut. Dacă însă părăsești încrederea în tine însuși și spui: „Eu sînt deja pierdut”, atunci acesta este un alt lucru. Nici unul care a ajuns să recunoască răscumpărarea, nu mai poate avea în structura sufletului său încredere în sine. Si nici un creștin n-ar putea spune: Nu te poți încrede în Hristos! Privilegiul nostru este să avem încredere în Hristos, ca stîncă pe care se reazimă picioarele noastre, și să ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.

Un altul poate spune: Eu nu știu dacă am vreo parte în toate acestea... Atunci tu ești sub lege. Dumnezeu poate că îți răscolește sufletul, spre binele tău, dar tu n-ai fost adus să accepți dreptatea lui Dumnezeu. Sufletul din această stare n-a accep-tat dreptatea lui Dumnezeu pentru el, în locul propriei lui dreptăți. Încă mai depinzi de inima ta pentru mîngîiere și siguranță! Este un lucru deosebit de serios să ajungi să ai sufletul atît de golit de orice lucru, încît să nu mai aibă altceva de făcut decît să accepte ceea ce Dumnezeu poate da. N-ai cunoscut nicidecum dragostea lui Dumnezeu, pînă ce ai fost mîntuit. Și aceasta este lucrarea Duhului Sfînt. Fiul risipitor a înțeles ce era el, atunci cînd a înțeles ce era tatăl său.

Locul de părăsire cu Hristos este al nostru, dacă mergem pînă la capăt. Felul cum este prezentat acest verset (Evrei 3.14) nu atinge siguranța celor sfinți. Siguranța mîntuirii este o siguranță a credinței și nu înlătură nicidecum dependența de Dumnezeu, nici chiar pentru o clipă. N-am nici o îndoială că Dumnezeu va păstra pe fiecare din sfinții Săi pînă la capăt. Dar avem de alergat pînă ce vom intra în slava veșnică. A susține cu tărie credincioșia lui Dumnezeu, acesta este lucrul im-portant. Și trebuie să păstrăm înțelesul deplin al unor versete ca acestea, care lucrează asupra conștiinței noastre ca niște înștiințări pe cale. În Romani 2 viața veșnică este arătată ca un rezultat al unei umblări plăcute lui Dumnezeu. Fără îndoială, harul Său dă puterea; dar viața veșnică este arătată ca o roadă a alergării. Într-un cuvînt, este tot atît de adevărat că am viața veșnică si că voi dobîndi viața veșnică. Dumnezeu vede viața veșnică totuși ca o singură existență, dar noi o despărțim în timp. Mergi pe această cale și o vei avea la sfîrșitul ei. Aceasta nu contrazice celălalt adevăr, că Dumnezeu va păstra pe ai Săi și că nici unul nu va fi smuls din mîna Sa.

Cercetați-vă pe voi înșivă

- 2 Corinteni 13 -

Începutul versetului 3 este în legătură cu versetul 5: „Deoarece căutați o dovadă că Hristos vorbește în mine, cercetați-vă pe voi înșivă”. Cea din urmă parte a versetului 3 împreună cu versetul 4 sînt o paranteză. Apostolul le arătase că învățătorii aceia mincinoși puseseră la îndoială chemarea lui. El le dăduse dovezi ale slujbei lui și în cele din urmă spune: „Dacă voi căutați o dovadă că Hristos vorbește în mine, cercetați-vă pe voi înșivă. Nu este Hristos în voi?” Și adaugă: „afară numai dacă sînteți lepădați”. Un lepădat este unul aruncat afară, ca nemai fiind bun pentru ceva. Deci, dacă voi sînteți creștini, Hristos v-a vorbit prin mine, și prin mine sînteți voi credincioși.

Nu cercetarea stării mele duhovnicești poate să-mi dea pacea, ci credința în Domnul Isus Hristos. Nu pot să dobîndesc pacea privind la mine însumi, deși aștept să fie și în mine semne ale harului. Și de fapt, dacă cineva are Duhul lui Hristos, numai așa ar fi în stare să se cerceteze pe sine însuși. Iar dacă are Duhul lui Hristos, nu are nici un sens să facă acest lucru. Cineva insista asupra acestei examinări și l-am întrebat: „Ești d-ta competent să judeci, fără Duhul Sfînt?” Este un lucru binecuvîntat cînd sufletele ajung să descopere că nu este nimic bun în ele însele, adică în firea lor păcătoasă — și apoi să nu mai privească la ea. Atunci ele înțeleg că Hristos este acum în prezența lui Dumnezeu pentru ele și astfel toate sînt la locul lor. Nimeni nu poate avea claritate asupra acestui lucru, pînă ce nu știe că nu este nimic bun în el — și atunci va privi numai la Hristos.

Dacă ne cercetăm pe noi înșine ca să vedem dacă umblăm ca niște creștini, facem bine. Dar dacă ne cercetăm ca să vedem dacă sîntem creștini, facem un lucru care nu este potrivit Cuvîntului. Dumnezeu declară că toți cei care cred sînt îndreptățiți și au viața veșnică. Eu nu-mi cercetez ochii ca să știu dacă văd, ci privesc la obiectul care este înaintea mea și știu că văd.

Credința privește la Isus, nu la sine. Domnul spune femeii din Luca 7: „Păcatele îți sînt iertate. Mergi în pace, credința ta te-a mîntuit”. Femeia a privit la Isus și a crezut în El, fără să se mai gîndească la starea inimii ei. Starea inimii ei, con-vingerea că ea nu putea găsi pace și mîntuire în ea însăși, au făcut-o să privească la Isus și în El să găsească pace. Evanghelia dă inimii răspunsul lui Dumnezeu, în mod clar și deplin: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mîntuit”.

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate” (1 Ioan 2.12). Alții încercaseră să-i abată de la încrederea deplină că ei aveau deja viața veșnică. Ioan le scrie, ca ei să nu fie

clătinați. Și aici nu este nici o punere la îndoială, nici o poruncă să se cerceteze. Dacă cercetarea de mine însumi ar fi mijlocul de a dobîndi pacea, ar trebui să spun: Deci, fiind îndreptățiți prin experiență... Și aceasta ar aduce pe un loc jos și umblarea. Dacă mă cercetez pe mine însumi ca să știu dacă sînt creștin, m-aș mulțumi dacă aș descoperi că sînt. Dacă însă, fiind îndreptățit prin har, mă cercetez dacă trăiesc potrivit exemplului lui Hristos, sînt totdeauna în pace, avînd încrederea binecuvîntată în îndurarea lui Dumnezeu — și niciodată mulțumit în ce privește creșterea, pînă ce voi ajunge la El, care este Capul, avînd aceeași gîndire care era în El.

Scriptura nu vorbește nicăieri de nevoia de a deveni noi vrednici de cer. Există și trebuie să fie creștere. Dumnezeu ne va disciplina dacă mergem greșit, vom întîlni căile de cîrmuire ale lui Dum-nezeu pentru noi, dar toate aceste căi nu sînt deloc în legătură cu vrednicia de a ajunge în cer. Și atîta timp cît acest lucru nu este cunoscut practic, atîta timp cît socotiți că mai este nevoie de vreo altă curățire pentru a fi vrednici, veți găsi că această dorință este o piedică în calea păcii, deoarece plinătatea dragostei nu este văzută și nici faptul că El ne-a dat slava Lui nu este cunoscut. În același timp, în felul acesta standardul umblării coboară. Sînt preocupat cu starea inimii mele, în loc să fiu ocupat cu inima lui Hristos!

Trebuie uneori să ne ocupăm și cu noi înșine. Sînt greșeli și trebuie să le judecăm. Și trebuie să vedem nu numai să nu fie ceva rău, dar trebuie să fie creștere. Totuși, dacă mă ocup prea mult cu mine, eul ia locul pe care Hristos ar trebui să-l aibă și deci acesta este un rău. O persoană va veni și îmi va spune o istorie lungă despre ce este în inima ei; și desigur, o mulțime de rele! Dar, dacă aș întreba această persoană ce este în inima lui Dumnezeu, n-ar putea să-mi spună un cuvînt. Gîndești că aceas-ta este o stare bună? Desigur, am ajunge în încurcături dacă nu ne-am judeca pe noi înșine; dar judecata de sine este un lucru ușor și simplu, deși necesar, dacă sînt aproape de Dumnezeu și în comuniune cu El.

Cine crede că stă în picioare

- 1 Corinteni 10.12 -

„A crede că stai în picioare" nu este tot una cu a fi „în Hristos și Hristos în noi", poziție pentru care nu poate exista condamnare. Nu vei găsi nicăieri în Noul Testament vreun cuvînt despre un om care este în Hristos sau adus la viață și apoi să fie pierdut. Iar aceste cuvinte din 1 Corinteni 10 nu înseamnă numaidecît ruina finală. Fiecare din noi poate cădea, dacă nu veghem și nu ne rugăm ca să nu intrăm în ispită.

„Cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (versetul 12). Aceasta este

răspunderea noastră. De altă parte (versetul 13) avem credin-
cioșia lui Dumnezeu: El nu
îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre, El îngrijește și de mijlocul de a scăpa, ca să nu
ne poticnim.

Abatere de la harul lui Dumnezeu

- Evrei 12.15 -

„Vegheați ca nimeni să nu fie lipsit de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de
amărăciune, dînd lăstari, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea." De ce cere acest lucru?
Pentru că noi am venit la Dumnezeu, iar Dumnezeu ne așază în prezența Sa, ne face părtași
sfîințeniei Sale. Apoi El spune: „Vegheați cu luare aminte ca nu cumva cineva să se abată de la
har", adică să piardă toată încrederea în dragostea lui Dumnezeu. Bucuria practică pe care o ai
este tocmai ceea ce este Dumnezeu pentru tine. Dacă părăsești acest lucru, atunci cazi. Nimic
altceva nu ne poate lega inima de Dumnezeu decît harul. „Păcatul nu va stăpîni asupra voastră,
pentru că nu sînteți sub lege, ci sub har".

O inimă rea a necredinței

- Evrei 3.12 -

„Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în vreunul dintre voi o inimă rea a necredinței, ca
să se depărteze de la Dumnezeul Cel viu". Atîta timp cît chemarea harului continua și spunea
„Astăzi", ei aveau să se îndemne unii pe alții ca nu cumva necredința să se strecoare în inimile
lor, prin înșelăciunea păcatului. În felul acesta Dumnezeul Cel viu ar fi uitat. Vorbim în felul
acesta, fără să ne referim la credincioșia lui Dumnezeu care desigur nu va îngădui ca vreunul
din ai Săi să piară, ci avînd în vedere pericolele practice și care ne-ar depărta de Dumnezeu; și
aceasta ar fi pentru totdeauna, dacă Dumnezeu n-ar interveni, lucrînd în viața pe care El ne-a
dat-o și care nu va pieri.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu în gîndurile noastre; nu mai avem aceeași gîndire nici cu
privire la dragostea Lui, nici la puterea Lui sau la interesul pe care El ni-l arată. Încrederea este
pierdută, nădejdea și valoarea lucrurilor nevăzute scade, în timp ce valoarea lucrurilor care se
văd crește în aceeași proporție. Conștiința devine rea, este ceva în neregulă cu Dumnezeu.
Calea e grea și anevoioasă, voința se arată a fi împotriva Lui. Nu mai trăim prin credință,
lucrurile vizibile intervin între noi și Dumnezeu și pun stăpînire pe inimă. Acolo însă unde este
viață, Dumnezeu înștiințează prin Duhul Sfînt (ca în această epistolă), El pedepsește și
îndreaptă. Unde a fost numai o influență dinafară, o credință lipsită de viață și un cuget care nu

a fost atins, totul este părăsit.

Fără sfințire

- Evrei 12.14 -

- Cine a făcut lucrarea de mântuire?
- Hristos, desigur.
- Ce parte ai tu în această lucrare?
- Nici una.
- Nici una, desigur, în afară de faptul că noi am adus păcatele noastre. Și la ce stare de suflet se referă această mântuire — la starea unui credincios sau a unui necredincios?
- Bine, dar nu trebuie să fii sfânt?
- Desigur, „fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12.14). Dar vezi cât de repede și cu cât instinct de proprie dreptate te întorci de la lucrarea lui Hristos, la propria ta sfințenie, la ceea ce ești tu? Este curios, cât de pătrunzătoare este vederea omului la ceea ce face nimic din el și din propria lui purtare. Totuși dorința ta după sfințire este dorința omului celui nou. Dacă ai fi indiferent față de ea, atunci lucrarea Lui ar trebui să fie să-ți atingă conștiința. „Fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul”. Cine nu are sfințenia, nici nu-L cunoaște pe Domnul. Dar întrebarea este: cum să obții această sfințenie? Dumnezeu ne disciplinează ca să ne facă părtași sfințeniei Sale; nu ca noi să putem fi sfinți, ci să fim chiar „părtași sfințeniei Lui”.

Va pieri fratele tău

- 1 Corinteni 8.11 -

„El, care este slab, va pieri din cauza acestei cunoștințe a ta, el, fratele pentru care a murit Hristos”. Este tendința ca prin mîncarea mea să pot merge atît de departe încît să-l fac pe fratele meu să păcătuiască împotriva conștiinței lui. Nu e vorba că Domnul nu-l va mîntui pe fratele meu, ci e vorba de ce fac eu.

Avem un adevăr asemănător în Romani 8.13: „Dacă trăiți potrivit firii păcătoase, veți muri”. Adică acesta este sfîrșitul trăirii potrivit firii păcătoase. Moartea este judecata lui Dumnezeu. Dacă un om trăiește în astfel de lucruri, va muri. Dumnezeu a arătat că sfîrșitul anumitor lucruri este moartea; iar eu atrag pe fratele meu în astfel de lucruri, deși nu gîndesc că Dumnezeu îl va lăsa pe el acolo, cu toate că din partea mea, eu îl fac pe fratele meu să piară.

Același lucru îl găsesc și în Romani 14.15: „Nu nimici, prin mîncarea ta, pe acela pentru

care a murit Hristos". Să nimicesc pe fratele meu, pentru o bucată de carne! Odată ce văd că sfârșitul acestor lucruri este moartea și eu totuși îl fac pe fratele meu să făptuiască astfel de lucruri, atunci eu îl nimicesc pe fratele meu, deși Dumnezeu lucrează față de el chiar în ciuda felului meu de a mă purta.

Să nu fim rușinați înaintea Lui

- 1 Ioan 2.28 -

Judecata lui Hristos nu are nimic a face cu starea de îndreptățire a celor sfinți; Hristos este dreptatea lor. Și într-adevăr, nu despre judecată este vorba în 2 Corinteni 5.10, ci de primirea celor făcute în trup. Aceasta va avea loc când vom da socoteală despre noi înșine lui Dumnezeu. Si atunci noi vom fi în totul asemenea lui Hristos și nu vom mai avea firea în care am păcătuit, vom fi „fără pată în ziua lui Isus Hristos".

Textul din 1 Ioan 2.28 le spune lor (cititorilor) să rămână în Hristos, pentru ca el, ca lucrător, să nu fie dat de rușine. „Și acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămînem de rușine înaintea Lui." Nici vorbă de a fi despărțiți de El! Tot așa, în 2 Ioan 8 citim: „să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim o răsplată deplină". Iar 1 Corin-teni 3 se referă la slujbă. Într-un cuvînt, toate acestea se referă la slujire și nu la poziția în care este așezat cel credincios.

Apostolii căutau să susțină lucrarea pe care o făcuseră și de la care doreau să culeagă roade în ziua lui Hristos. „Ca să nu fim rușinați", noi, apos-tolii. Acest gînd al rezultatului muncii lor în slavă era familiar apostolilor. Pavel spune: „Ca în ziua lui Hristos să mă pot lăuda că n-am alergat, nici n-am lucrat în zadar (Filipeni 2.16).

Păcat care duce la moarte

— 1 Ioan 5.16 —

„Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru acela." Moartea este aici arătată ca o disciplinare în căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu. Dacă se poate să fie mijlocire adevărată, Dumnezeu ne va ierta (Iacov 5.14,15). Dacă m-ați întreba ce este păcatul care duce la moarte, aş răspunde că se poate să fie orice păcat; se poate să fie chiar și o minciună, cum a fost în cazul cu Anania și Safira. Petru nu s-a rugat pentru ei. Vedeți de asemenea cazul lui Ștefan, când el spune: „Nu le ține în seamă păcatul acesta". Și în Corint: „Din cauza aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini adorm". Starea îngrozitoare de confuzie a bisericilor face ca această cîrmuire să fie ținută tot mai mult în mîna lui Dumnezeu.

Dumnezeu Își arată judecata în mijlocul adunării și El face acest lucru chiar pînă la pedeapsa cu moartea.

Trăirea după firea păcătoasă

- Romani 8.13 -

Socotesc că ceea ce se spune în Romani 8.13 este, așa cum sînt multe „proverbe” ale lui Pavel, arătarea unui principiu abstract care aparține chiar naturii lucrurilor sau mai degrabă lui Dumnezeu Însuși și principiilor Sale de cîrmuire, incluzînd unele adevăruri mari legate între ele, ca de exemplu aici, „prin Duhul”. Orice om care trăiește potrivit firii păcătoase va muri; așa este sfîrșitul vieții trăite potrivit firii păcătoase. Seceri ce ai semănat. Cineva poate să asculte de firea păcătoasă, și aceasta mult timp. Atunci remușcarea, chinul și necazul, și în sfîrșit ieșirea din această situație arată că a fost un principiu care s-a luptat cu firea păcătoasă și Dumnezeu în cele din urmă a dat biruința. Putem să fim în neștiință pentru un timp sub ce fel de principiu are loc un anumit caz, dar Dumnezeu cunoaște pe cei care sînt ai Săi. În Romani 2.6-10 este un principiu abstract asemănător, de care apostolul face uz în legătură cu introducerea neamurilor în binecuvîntare.

Trebuie să ne arătăm la judecată

- 2 Corinteni 5.10 -

Într-adevăr, noi trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Dar este scaunul de judecată al Celui care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine, care m-a mîntuit și în care eu sînt acceptat. Judecata celor sfinți (2 Corinteni 5.10) începe atunci cînd sîntem în slavă, atunci cînd sîntem ca Domnul Hristos.

Scroafa spălată

- 2 Petru 2.22 -

Cei care s-au „încurcat” și au fost „biruiți” au cunoscut pe Hristos într-un mod superficial. N-a fost o schimbare reală de viață, n-a fost o schimbare vitală, ci o schimbare în afară, prin cunoștința pe care au dobîndit-o; dar, așa cum spune vechiul proverb, „scroafa spălată nu este oaie”.

A uitat că a fost curățit

- 2 Petru 1.9 -

Dacă cineva a fost într-adevăr eliberat, nu poate să ajungă să fie nesigur de lucrarea pe care Dum-nezeu a făcut-o în el. >_A uitat curățirea de vechile lui păcate" (2 Petru 1.9) vorbește de practică. De exemplu, copilul meu aleargă pe stradă, se murdărește și atunci eu îi spun: „Ai uitat că te-am spălat chiar mai înainte de a ieși pe stradă!" O persoană poate să fie foarte clară și totuși să aibă doar puțină putere.

Dacă aceste lucruri sînt în noi (2 Petru 1. 9-10), cunoașterea lui Isus nu va fi fără roade în inimile noastre. Dar dacă, dimpotrivă, ele lipsesc, atunci noi sîntem miopi, nu putem vedea adînc în lucrurile lui Dumnezeu; vederea ne este împiedicată, este limitată de strîmtețea inimii stăpînită de propria ei voință și deviată de propria ei poftă. Am uitat că am fost curățiți de vechile noastre păcate; am pier-dut vederea poziției în care ne-a adus creștinismul.

Această stare nu este pierderea siguranței, ci uitarea adevăratei mărturii creștine în care am fost aduși — curăția, în contrast cu căile lumii.

De aceea trebuie să ne dăm silința să avem proaspătă și plină de tărie cunoașterea alegerii noastre, pentru ca să umblăm într-o stare de libertate duhovnicească.

CUPRINSUL

*Creștinul este un om mântuit
Lucrarea lui Hristos este desăvârșită
Harul ne învață
Alergăm, siguri de mântuire
Mântuirea este izvorul datoriilor
Poziția noastră înaintea Lui și răspunderea noastră
Acceptați în Cel Preaiubit
Planul lui Dumnezeu
Nu mai sîntem în firea păcătoasă
Ori „în Hristos” — ori pierdut
Sîntem o nouă creație
El ne-a dat viața veșnică
Duhul Sfînt rămîne în noi
Păziți de puterea lui Dumnezeu
Avem un Avocat la Tatăl
El ne curățește
„Dacă” — după răscumpărare
Judecătorul este Mîntuitorul meu
Cu frică și cutremur
Oare pușini mîntuiți?
Cine va răbda pînă la sfîrșit
Cei drepti mîntuiți cu greu*

*Eu însumi lepădat
Pilda celor zece fecioare
Vița și mlădițele
Vei fi tăiat și tu
Îți voi lua sfeșnicul
Am să te vărs din gura Mea
Cu neputință, dacă au căzut
Dacă păcătuim cu voia
Dacă rămîneți
Dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea
Cercetați-vă pe voi înșivă
Cine crede că stă în picioare
Abatere de la harul lui Dumnezeu
O inimă rea a necredinței
Fără sfințire
Va pieri fratele tău
Să nu fim rușinați înaintea Lui
Păcat care duce la moarte
Trăirea după firea păcătoasă
Trebuie să ne arătăm la judecată
Scroafa spălată
A uitat că a fost curățit*